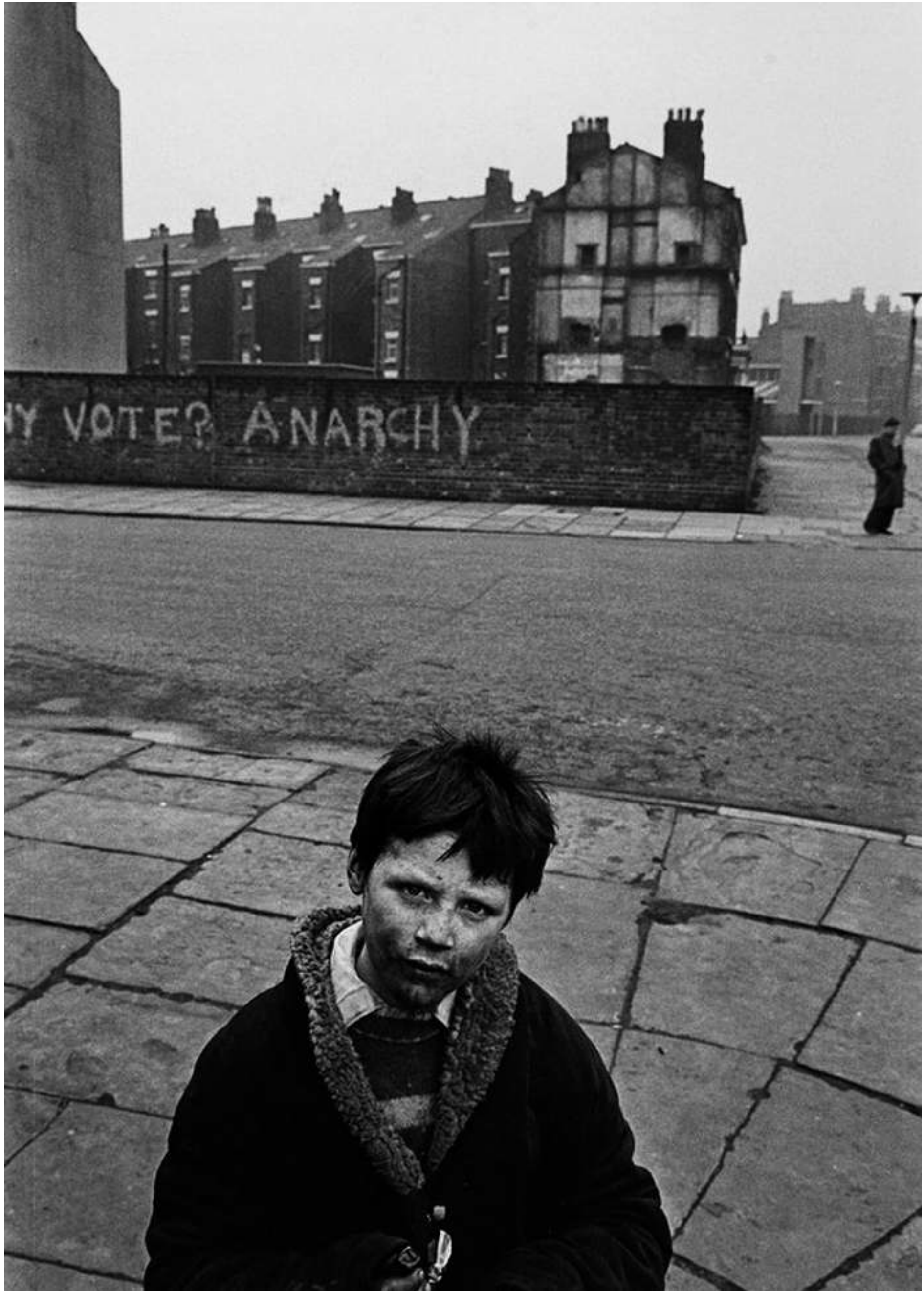

ΦΕΡΙΤΑ΄ ΥΛΙΚΑ

για την αυτοοργάνωση στη ζωή, την έκφραση, τη δημιουργία
για την ελευθερία στην ισοπέδωση κάθε περιορισμού της
για την αλληλεγγύη σε κάθε απόπειρα υπονόμευσης της κανονικότητας

Μάρτιος 2023
τυπώθηκε σε 400 αντίτυπα
και διανέμεται χέρι με χέρι
χωρίς αντίτιμο,
με ελεύθερη συνεισφορά,
γιατί η εξεγερσιακή ευαισθησία
θα είναι πάντα ανεκτίμητη,
για πάντα.

edit

όρα

L

Μια επέτειος πολέμου δεν μπορεί παρά να είναι μια απεχθής επέτειος. Ένας χρόνος ενός πολέμου μεταξύ κρατών που διεκδικούν το δίκιο έκαστο για τον δικό του θανάσιμο εαυτό. Κι ενώ θα έπρεπε να χάνουν κάθε δίκιο μέσα από μια απεχθή οικουμενική ιστορική εμπειρία δεκάδων πολεμικών αιώνων κάθε είδους, κάθε σκοπού και κάθε φύσης, επικρέμεται πάνω από την ίδια αυτή οικουμένη η πιθανότητα ενός παγκόσμιου πολέμου. Ανοικουμένη.

Και με έναν παγκόσμιο καπιταλισμό που εντός του δεν μπορεί να εξασφαλιστεί μια σαφής ερμηνεία, εκτός από την ίδια του την ύπαρξη, για τις πολυποίκιλες διαπλοκές και τα επακόλουθά τους, ο πόλεμος έφερε μια ακόμη κρίση, ή μάλλον μια άλλη μορφή στη σειρά των διαρκών κρίσεων των τελευταίων χρόνων. Ενεργειακή κρίση, εμποτιστική κρίση, μετά από την υγειονομική κρίση που ακολούθησε την οικονομική κρίση. Και μέσα σε αυτόν τον ορμηγανδό κρίσεων που πέφτουν πάνω στα κεφάλια των υποτελών τάξεων με μια δύναμη αφανισμού, αποκλεισμού, επισφάλειας, ανασφάλειας, αγωνίας, σύγχυσης, δεν υπάρχει χρόνος για αναστοχασμό εαυτών, προσωπικών και συλλογικών. Μήπως δεν είναι αυτό το μεγάλο ζητούμενο των μηχανισμών της κυριαρχίας; Ως μία εκ των ων ουκ άνευ προϋπόθεση του επιθετικού, κυνικού και θανάσιμου τυχοδιωκτισμού, της δυσθεώρητης αισχροκέρδειας και των απίστευτων προνομίων των κυρίαρχων τάξεων.

Στα μέρη μας, όλα αυτά βιώνονται με μια μεγέθυνση, όπως ιστορικά συμβαίνει με όλα τα προτεκτοράτα των μεγάλων συμφερόντων. Μια ελληνική κοινωνία που δεν παράγει τίποτα, που καταναλώνει πιο ακριβά από κάθε άλλον γεωγραφικό της περίγυρο, μια transit κοινωνία που παρακολουθεί τις γυαλιστερές προσδοκίες της να έρχονται και να αναχωρούν για άλλα μέρη, για άλλες εποχές, που μαζεύει τα ψίχουλα που πέφτουν από τα τραπέζια του φασιζοντος νεοφιλελευθερισμού. Μέσα σε όλη αυτή τη μεγάλη φάρσα τι θα είχε να προσθέσει ένα ακόμη κακόγουστο αστείο όπως οι εκλογές; Τίποτε άλλο πέρα από περιοδεύοντες θιάσους διασποράς ψευδών ειδήσεων και προοπτικών, βαρετό μέχρις εξαντλήσεως των φτηνών ρητορικών, θλιβερό όπως οι παλιάτσοι με τα bar codes και τα ληγμένα αστεία, τα πολυκαιρισμένα διλήμματα που μυρίζουν ναφθαλίνη, ένας ντόρος που θα κάνει τα πάντα για να μην αλλάξει απολύτως τίποτα. Πέρα από το να κυλώσει για μια ακόμη φορά τις μεγάλες προσδοκίες στην εκλογική κύτρα. Μια ακόμη κοινωνική βίωση transit σε ασκήσεις πολιτικού ρελάνς. Πόσο να φωνάξουν «αποχή από το πανηγύρι αυτό» οι καταραμένοι των εργαστηρίων υπονόμευσης των φτηνών ελπίδων; Πόσο πιο δυνατά από όλες τις προηγούμενες τετραετίες της ζωής τους να φωνάξουν για να ακούσει το πολυαδικημένο μέσα στην εθελοδοουλεία πλήθος της σαπισμένης ιστορικά αστικής δημοκρατικής ψηφοφορίας; Πόσος δυναμίτης χρειάζεται για να ανατιναχθούν μια και καλή οι φρούδες ελπίδες μαζί με εκατομμύρια watt του ψευδαισθησιακού τους θορύβου;

Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ο ξεσπκωμός του “καλλιτεχνικού κόσμου”, που φυτεύει καταλήψεις στους ναούς της καλογαλισμένης μιζέριας, αναβοσβήνει μερικά φωτάκια στην σκοτεινή ανθρωπογεωγραφία των ημερών. Η δύναμη του σινιάλου τους βρίσκεται στην απάντηση που μένει να δοθεί σε αμέσως επόμενους καιρούς: αν τα επαγγελματικά δικαιώματα του κλάδου αποτελούν αφορμή ή αιτία. Αν αποτελούν αιτία συνάμα με μια φευγαλέα εμπνευσμένη αναμόχλευση του πραγματικού, τότε ίσως καθούν μέσα στους τόσους άλλους αγώνες για επαγγελματικά δικαιώματα που δεν ξεπέρασαν άμεσα ή έμμεσα τα χωράφια του συμφέροντος. Αναμφισβήτητα τους στηρίζουμε, όπως κάθε εργαζόμενο που διεκδικεί απέναντι στα αφεντικά και το κράτος, αναμφισβήτητα θα μοιραστούμε τη χαρά για τα όποια επινίκια. Στο τέλος, όμως, ίσως μείνει η έμπνευση ενός ακόμη transit κοινωνικού βιώματος. Αν αποτελούν αφορμή τότε μένει να διαρρηχθούν τα όποια στεγανά και στενά περιεχόμενα ενός ενδιάμεσου διεκδικητικού αγώνα, να επιχειρηθεί η σύνδεση με τις κοινωνικές απελευθερωτικές αγωνίες, να δρομολογηθούν κοινές προοπτικές για την ριζική αμφισβήτηση, κριτική, άρνηση του καταπεστικού υπάρχοντος. Και τότε θα πέσουμε όλοι και όλες μαζί πάνω στις στέγες, στους νιάρχους, στους λάτσηδες, στις επιτροπές, στα υπουργεία, στις κλούβες, στους στρατούς, στα ταμεία, στα φουαγιέ, για να γίνει η ζωή μας μια σκηνή ελεύθερης ζωής και δημιουργίας.

Στο πλάι, μαζί, μέσα σε έναν κόσμο που θα αρπάξουμε τις αυθεντικές, δικές μας προσδοκίες από τα μαλλιά. Μέχρι την κατάκτηση της συνείδησης της ελευθερίας. Όπως γράφουμε και σ' αυτό το τεύχος.

*Λίγο πριν στείλουμε το έντυπο στο τυπογραφείο προέκυψε το τραγικό δυστύχημα με την σύγκρουση τρένων στα Τέμπη. Έχουμε καταντήσει να μην μας προκαλεί έκπληξη ένα αδιανόητο έγκλημα από το κράτος και τα αφεντικά που κόστισε τη ζωή σε δεκάδες ανυποψίαστους συνανθρώπους μας. Ας ελπίσουμε τουλάχιστον ότι η οργή θα βρει το δρόμο της...

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

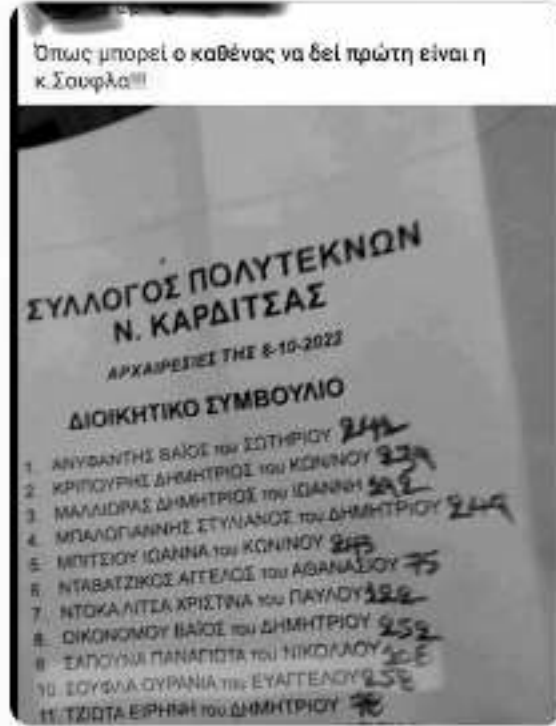

Οι χρήστες Στέλλα και ΑναρχοΣουν Γαλιγο ακολουθούν

Yoko Tsouko @kutsanaki · 10 ώ

Θυμάστε την Καρδίτσιώτισσα Σουφλα Ουρανία που βρέθηκεν σπίτι της τα 300 κιλά λάδι κ τα 200 πακέτα μακαρόνια της ανθρωπιστικής βοήθειας για τον κίονα?

Ε, την έβγαλαν (ξανα) πρώτη. Ψόφο κακό καμπισια πρόβατο!

Όπως γίνεται αντιληπτόν, η κυρία πρόεδρος των πολυτέκνων στην περιοχή που είχε πληγεί από τις πλημμύρες τον Σεπτέμβρη του 2020 και είχε κρατήσει για τον εαυτό της βοήθεια που είχε σταλεί για τους πολύτεκνους... ξαναεκλέχτηκε πρόεδρος στις εκλογές του συλλόγου το 2022. Η επιτομή του λαμόγιου εγκρίθηκε εκ νέου ως αντιπρόσωπος δεκάδων πολυτέκνων για να υπερασπιστεί τα... συμφέροντά τους, καθώς κρίθηκε ότι την προηγούμενη φορά τα πήγε μια χαρά.

Είναι αλήθεια ότι δεν γνωρίζουμε τις σχέσεις που υπάρχουν μεταξύ αυτών των ανθρώπων και νομιμοποιούν μια τέτοια αυτοκαταστροφική παράνοια, αλλά είναι επίσης αλήθεια ότι δεν υπάρχει καμία ερμηνεία που να συμφωνεί με την απλή τυπική λογική και να δικαιολογεί την αναπαραγωγή της. Εκτός από την τυπική λογική του επιθετικού μικροαστισμού που βρίσκει στο πρόσωπο της κυρίας πρόεδρου την αυθεντική συνειδησιακή του προβολή. Σε αυτό το πλαίσιο λογικής, δεν είναι οι συγκεκριμένοι πολύτεκνοι που κινδυνεύουν, αλλά όλος ο κοινωνικός τους περίγυρος από αυτούς...

Maria Denaxa @mdenaxa · 18 ώ

Η Tang Yu διορίστηκε τον Σεπτέμβριο Διευθύντρια σύμβουλος της NetDragon Websoft, της κορυφαίας κινεζικής εταιρείας υπηρεσιών βινυλοπαροχίδων και διαδικτυακής εκπαίδευσης. Η "γυναικα" αυτή είναι μαρούι από την ομοει εξοριών με 8.000 εργαζόμενα @eflora.hk @netdragon.com...

35 163 548

Βέβαια, έχει πολλή μεγάλη σημασία ποιοι και ποιες προγραμματίζουν το συγκεκριμένο ρομπότ. Στην ουσία, οι αποφάσεις παίρνονται από τον προγραμματιστή και πραγματοποιούνται από τις μηχανές. Εν πάση περιπτώσει, βρέθηκε ένας τρόπος να ξεπερνιούνται οι αναχρονιστικοί συναισθηματισμοί εκατέρωθεν για τις συνέπειες αυτών των αποφάσεων. Όχι τόσο για τα... ευαίσθητα αφεντικά, όσο για τους συγχυσμένους υπηκόους που οδηγούνται σε μια σύγχρονη αναβίωση του λουδισμού.

AETHINA @athina_79 · 18 ώ

Δασκαλα πέμπτης δημοτικού. Πολιτική προπαγανδα στα παιδακια για το ποσο φασιστες ειναι στην χρυση αυγη και ποσο καλοί ηταν ο Παύλος Φύσσας και οι «μετανάστες» που η χρυση αυγη «δολοφόνησε» Πείτε μου πως πρέπει να κινηθώ εκτός βεβαια απο τα παράπονα στον διευθυντή του σχολείου.

229 122 438

nastazia rev

@nastaziarev

Απάντηση στον χρήστη @athina_79

Θα πρέπει να κινηθείτε προς την πλησιέστερη πηγάδα. Το GPS θα σας βοηθήσει.

*Και μερικά δικά μας σχόλια σε μαύρο φόντο

Οι χρήστες Maria Tsvetkov και Η αναλυθείσα Nellie Oikari έγραψαν στις 18 - 11 ώ το λατρεμένο το παντάραχο

0 11 15 1

Η σύγχρονη σημειολογία του καταναλωτισμού προϋποθέτει την απεριόριστη επέκταση του τομέα των υπηρεσιών. Ανέκαθεν ήταν δόγμα του καπιταλισμού οι ανειδίκευτοι εργαζόμενοι να καλύπτουν θέσεις που δεν μπορούν να καλυφθούν από τις μηχανές. Έως ότου καταστούν άχρηστοι... Τα "ντελίβερι" της εποχής μας θα μετακινήθούν -ποιος ξέρει πού- όταν τα drones πάρουν τη θέση τους. Μέχρι τότε, θα υφίστανται τις συνέπειες των επιλογών της κεντρικής πολιτικής διαχείρισης που, ως γνωστόν, είναι απόρροια συναλλαγής με τις μεγάλες ομάδες συμφερόντων. Και πόσο επιβαρυνμένες είναι αυτές οι συνέπειες μετά την πανδημική συνθήκη.

Και στο προκείμενο, ο χαριτωμένος φαντάρος μια χαρά θα μπορούσε να ήταν ντελίβερι μπόι πριν παρουσιαστεί, μια χαρά δικαιολογείται να παραγγείλει τον καφέ του, αφού δεν μπορεί να παρατήσει τη σκοπιά για να πάει να τον πάρει μόνος του, μια... χαρά καβαλεδιάζει την κοινωνική πρόσληψη του μιλιταρισμού, μια... χαρά νομιμοποιεί δυστοπικές σχέσεις, δυστοπικές συνήθειες, δυστοπικές σκέψεις.

Ο αρχιτέκτονας Παναγιώτης Μπόφης βασιζόμενος στις ιδέες των τριών συνεργατών, δημιούργησε έναν χώρο φιλικό και απόλυτα λειτουργικό. Εσωτερικά κυριαρχεί το λευκό, το φυσικό, το ασημένιο ξύλο και τα χρώματα από τα αντικείμενα που στολίζουν τα ράφια. Στον εξωτερικό τοίχο το βλέμμα τραβάει μια μεγάλη κόκκινη κηλίδα από μπογιά, αποτέλεσμα δεύτερης συνεχόμενης επίθεσης από κάποιους κατοίκους της περιοχής, οι οποίοι είναι κατά του gentrification και το συνηθίζουν σε νέα μαγαζιά της Κυψέλης. Αυτή η κηλίδα όμως έρχεται και έδωσε αρμονικά με το υπόλοιπο κόνσεπτ και πλέον είναι πρωταγωνιστικό στοιχείο στον χαρακτήρα του Santo Bello.

ONASSIS STEGI @OnassisStegi · 16 ώ
#endpoliceviolence

ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ
2008 - 2022

14 ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ,
ΕΝΑ ΑΚΟΜΑ ΠΑΙΔΙ
ΔΕΝ ΕΠΙΣΤΡΕΦΕΙ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ.

ΜΕΧΡΙ ΠΟΤΕ ΘΑ ΜΕΤΡΑΜΕ
ΘΥΜΑΤΑ, ΑΡΙΘΜΟΥΣ, ΕΠΕΤΕΙΟΥΣ;

#endpoliceviolence

Δεν θα σταματήσει να μας εκπλήσσει αρνητικότητα κάθε απόπειρα ξεπλύματος της αναισθησίας των αφεντικών. Τα επιφανή "ιδρύματα" που αντισταθμίζουν με κοινωφέλεια την άλωση χιλιάδων ζώων στους εργασιακούς χώρους έχουν αντιληφθεί τη σημασία της ώσμωσης με τις "καλλιτεχνικές πρωτοπορίες". Σπρώχνουν άπειρο χρήμα, βουλώνουν κοινωνικά ευαίσθητα στόματα και τους παίρνουν τη φωνή. Αυτοί θα ορίζουν τα όρια της κοινωνικής παρεμβατικότητας, τα οποία δεν θα περάσουν ποτέ τους τοίχους των εργοταξίων τους...

Ασκήσεις αφομοίωσης Νο. 55894789. Στο όλο κόνσεπτ του καταστήματος έδωσε αρμονικά μια μεγάλη κόκκινη κηλίδα από μπογιά, αποτέλεσμα δεύτερης συνεχόμενης επίθεσης από κάποιους κατοίκους της περιοχής, οι οποίοι είναι κατά του αστικού "εξευγενισμού". Η επιθετική αυτή κίνηση παίζει πλέον πρωταγωνιστικό ρόλο στον χαρακτήρα ενός καταστήματος που είναι αποτέλεσμα του "εξευγενισμού". Πρόκειται για έναν εξευγενισμό που τρέφεται από ό,τι τον αντιμάχεται εφόσον αυτό δεν μπορεί να τον καταστρέψει. Κι αυτό, προφανώς, ορίζει τα όρια μιας νέας προσέγγισης στις επιλογές υπονόμευσής του...

Κώστας Μπακογιάννης - Kostas Bakoyannis ...

2 ώρ. · 🌐

Το Νοέμβριο του 1973 οι νέοι αιψήφησαν το φόβο.
 Εναντιώθηκαν στην αδικία και την καταπίεση.
 Η Δημοκρατία μας όρισε την εξέγερση σαν γιορτή της νεότητας.
 Να θυμόμαστε το δημόσιο ήθος του Πολυτεχνείου.
 Να θυμόμαστε ότι η νεότητα μπορεί πάντα να αναπλάσει την ελπίδα.
 Γιατί κανένα σύστημα δεν μπορεί να απαγορεύσει στους ανθρώπους να ονειρεύονται.
 Και να ζούμε πάντα με την απόλυτη πεποίθηση πως χωρίς όνειρο ο λογισμός θρυμματίζεται και χωρίς λογισμό το όνειρο σκορπάει.

Όχι δεν είναι νεότητα το «μπάτσσι γουρούνια δολοφόνου». Είναι φασισμός.
 Όχι δεν είναι νεότητα το «η χούντα δεν τελείωσε το '73». Την τελείωσε ουσιαστικά το Πολυτεχνείο.
 Ναι «το Πολυτεχνείο ζει»... Στα νιάτα και τη συμμετοχή τους στη Δημοκρατία μας.

Ακολουθείται από μερικούς Tweeter που ακολουθείτε

Harissa @Xarissak · 4 ώ ...

Απάντηση στους χρήστες @Narabuko και @blossom_grrrr
 Στο μεταξύ όλη η περιγραφή είναι σαν να άνοιξαν οι πύλες του Πολυτεχνείου και να ξεχύθηκε από μέσα η άνοιξη, νέοι και νέες με πολύχρωμα παρεό και λουλούδια στα μαλλιά και πανό θετικής ενέργειας "αυτοπεποίθηση", "σεβασμός", "αγάπη", "ομορφιά"

Φρουράά...

Πληροφορούμαι εγκύτως πώς ή Πρόεδρος της Δημοκρατίας κ. Κατερίνα Σακελλαροπούλου θέλει να αποβάλλει κάθε είδους ανησυχία ή ανασφάλεια όταν αναπαύεται στο Προεδρικό Μέγαρο, κι εξ' αιτού του λόγου ζήτησε από το Πεντάγωνο να τοποθετήσει φρουρά έξω από το δωμάτιό της, τις ώρες που κοιμάται. Η επιστήθια φίλη της, ή Καλυψώ, απλώς την νανουρίζει... Αντιλαμβάνομαι πώς ή Πρόεδρος δεν είναι ένας απαιτητικός άνθρωπος. Στα ταξίδια της στο έσωτερικό της χώρας με στρατιωτικά Σινούκ την ακολουθούν μόλις 22 άτομα, υπάλληλοι της Προεδρίας. Κι απ' αυτούς ένας της κρατάει την τσάντα κι ένας τό πανωφόρι...

Η αλαζονεία της εξουσίας δεν ορίζεται από τη θεσμική της διάσταση. Ξεκινάει από εκεί που αρχίζουν τα προνόμια. Η ιεραρχία προσδιορίζεται από το πεδίο των προνομίων. Είναι λογικό, η κορυφαία θεσμική αντιπρόσωπος που δεν έχει κανένα ουσιαστικό θεσμικό εκτόπισμα πέραν ενός διακοσμητικού λειτουργισμού, να εκτείνει κάθε φορά το πεδίο των προνομίων της προκειμένου να αντισταθμίσει την ουσία της θεσμικής της "θυσίας". Έτσι, ζητάει φρουρούς για να φυλάνε τον ύπνο της, όπως έχει φρουρούς για να επιδεικνύει την θεσμική της διακόσμηση. Βλέπετε, οι μισθοί και τα bonus δεν έχουν κανένα νόημα αν δε μετατρέπονται σε προνόμια σε βάρος του κοινωνικού περίγυρου. Πόσο μάλλον μιας επιπλέον των άλλων ματαιόδοξης εξουσίας. Που κάνει ασκήσεις πάνω σε έναν περίγυρο όσο η επικράτεια μιας χώρας.

ΑΛΙΕΥΟΝΤΑΣ SOCIAL ΜΥΔΙΑ

Συγκεκριμένα στη λίστα που ερευνά η αστυνομία βρίσκονται:

- Ιατρός χειρουργός, με ειδικότητα που σχετίζεται με παιδιά, συνεργάτης μεγάλου νοσοκομείου, 40 ετών.
- Υψηλόβαθμο στέλεχος μεγάλης ένωσης Συνταξιούχων, 60 ετών.
- Καθηγητής Αγγλικών, 45 ετών.
- Σκηνοθέτης - ηθοποιός, 41 ετών.
- Ραδιοφωνικός παραγωγός, 34 ετών.
- Dj μουσικός από νησί του Αιγαίου, 38 ετών.
- Οδοντίατρος σε νησί του Αιγαίου, 46 ετών. Επιχειρηματίας - ιδιοκτήτης ξενοδοχείου σε νησί του Αιγαίου, 48 ετών.
- Διευθυντής πωλήσεων σε μεγάλη πολυεθνική εταιρία, 45 ετών.
- Στέλεχος ναυτιλιακής εταιρείας, 43 ετών.
- Στέλεχος μεγάλης εταιρίας ναυτιλιακών έργων, 39 ετών.
- Ελαιοπαραγωγός από την Αττική, 42 ετών.
- Προγραμματιστής υπολογιστών - Blogger, 43 ετών.
- Προγραμματιστής υπολογιστών, 33 ετών.
- Μηχανολόγος - Μηχανικός ΕΜΠ, 44 ετών.
- Ιδιοκτήτης πρατηρίου καυσίμων στο κέντρο της Αθήνας, 47 ετών.
- Ιδιοκτήτης internet café στον Πειραιά, 40 ετών.
- Ιδιοκτήτης καφετέριας σε νησί του Ιονίου, 46 ετών.
- Ιδιοκτήτης σκαφών αναψυχής, 39 ετών.
- Εργολάβος οικοδομικών εργασιών στην Ανατολική Αττική, 28 ετών.
- Ηλεκτρολόγος στη Δυτική Αττική, 44 ετών.
- Ιδιοκτήτης καταστήματος ηλεκτρονικών στη Δυτική Αττική, 47 ετών.
- Σεφ σε εστιατόριο της Αττικής, 32 ετών.

Επίσης, ανάμεσα στα ονόματα της λίστας είναι και δύο γυναίκες που δηλώνουν ανδρικά ονόματα στα ψευδώνυμά τους, είναι ηλικίας 35 και 32 ετών.

Η λίστα αυτή κυκλοφόρησε στα social μίντια και η εγκυρότητά της κρίνεται από το γεγονός ότι δεν διαψεύστηκε άμα τη εμφανίσει της. Πρόκειται για μια κάθετη δομή στην ταξική διάρθρωση της ελληνικής κοινωνίας. Δεν λείπει σχεδόν κανένας εκπρόσωπος κοινωνικής ομάδας. Πάνω στο σώμα του βιασμένου παιδιού αποτυπώνεται το εύρος και το βάθος της ίδιας της πατριαρχικής κουλτούρας. Της βαρβαρότητας, του κυνισμού, της υποκρισίας και της χυδαιότητας που ζουν και βασιλεύουν κάτω από την καθημερινή ρητορική... αδιαπραγμάτευτης εντιμότητας του έλληνα νοικοκυραίου. Αυτού του νοικοκυραίου που βρίσκουμε απέναντι σε κάθε πράξη διάρρηξης αυτής της δολοφονικής κανονικότητας. Της δικής τους απεχθούς και δολοφονικής κανονικότητας.

#κωστας_φραγκούλης

Στους χρήστες Nis@fi08 και to theio tragi άρεσε

Θανάσης @TH_NASHS · 19 ώ

Β. Σταθόπουλος: Δεν σκότωσε κανένα. 19 χρόνια φυλακή επειδή έκανε "κακές παρέες".
Μπάτσος: Σκότωσε 16χρονο παιδί. Πήρε 600€ κι απεθνήκε ελεύθερος.
#κωστας_φραγκούλης

Στο χρήστη Nis@fi08 άρεσε

Θανάσης @TH_NASHS · 19 ώ

Ινδιάνος: Έπαιζε μπάσκετ στη γειτονιά του, έμεινε 6 μήνες προφυλακισμένος.
Μπάτσος: Εκτέλεσε εν ψυχρώ ένα παιδί κι απεθνήκε ελεύθερος.
#κωστας_φραγκούλης

Οι χρήστες ΑναρχοΣουν Γιαλιγο και Chris Avramidis ακολουθούν

Δραχmend @VasilisXtM · 22 ώ

Ελεύθερος ο αστυνομικός που πυροβόλησε τον 16χρονο. Δεν έπεσα απλά από τα σύννεφα. Έπεσα, ανέβηκα πάλι και ξανά έπεσα.

omg3lolz @omg3lolz · 14 Δεκ

294 βουλευτές υπερψήφισαν το επίδομα δολοφονίας του 16χρονου. 6 καταψήφισαν.
Και αυτό είναι όλα όσα χρειάζεται να ξέρετε για την δημοκρατία σ' αυτή τη σάπια χώρα.

Καπουμπάρα
@Chiguire79

Στατιστικά, οι περισσότερες εγκληματικές οργανώσεις δεν έχουν μέλη Ρομά. Όλες όμως, έχουν μέλη αστυνομικούς. Μέχρι και η αποκαλούμενη από τα ΜΜΕ "συμμορία των Ρομά" είχε μέλη πρώην ανώτερο αξιωματικό της ΕΛ.ΑΣ. και τέσσερεις μπατσούληδες.

Υ.Γ.

Και δύο δικηγόρους 🙄

2:32 μ.μ. · 07 Δεκ 22 · Twitter for Android

Θέομο και αντιθέομο

Μέρος 2ο

Υπάρχει μεγάλη προϊστορία στην απόπειρα της εκάστοτε κυρίαρχης ιδεολογίας να ταυτίσει την αναρχική αντίληψη με την γραφικότητα, την πολιτική ανωριμότητα και την κοινωνική ανυποληψία. Δεν είναι λίγες οι φορές μέσα στην ιστορία μάλιστα, που κάθε ανεπιθύμητο πολιτικό υποκείμενο, το οποίο αμφισβητούσε την κυρίαρχη τάξη πραγμάτων χαρακτηριζόταν ως αναρχικό με μια ιδιότυπη έννοια εξωκοινωνικότητας. Δεν είναι τυχαίο ότι και στις μέρες μας οι δηλώσεις του υπουργού Προ.Πο. για «παράδοση των εκκενωμένων καταλήψεων στην κοινωνία» επικαλούνται και αναπαράγουν ακριβώς αυτήν την κυρίαρχη αντίληψη. Στην ουσία οι καταλήψεις τοποθετούνται φύσει και θέσει εκτός κοινωνίας, όχι φυσικά γιατί εναντιώνονται στην ίδια την αυτή καθαυτή έννοια της κοινωνίας, αλλά γιατί δεν αποδέχονται την κυρίαρχη κοινωνική οργάνωση. Τι πιο φυσικό για την εξουσία από το να προσπαθεί να αποκλείει κοινωνικά κάθε φορέα αντίστασης στις επιλογές της;

Αδιαμφισβήτητα, η αναρχική αντίληψη αποτέλεσε και αποτελεί ιστορικά σταθερή συνιστώσα αυτού που κάθε φορά αποκαλούμε εναντιωματικό κίνημα προς την καθεστωτική τάξη πραγμάτων. Η κριτική, η αμφισβήτηση, η άρνηση ήταν και είναι χαρακτηριστικές (αντι)στάσεις του συγκεκριμένου πολιτικού χώρου τόσο απέναντι στις κυρίαρχες επιλογές όσο και στις εναλλακτικές μορφές κρατικής διαχείρισης του κοινωνικού γίγνεσθαι. Ωστόσο, αυτές οι στάσεις ήταν και είναι, στον τρόπο που εκφράζονταν, αποτέλεσμα μιας διαλεκτικής σχέσης με τα ποιοτικά και ποσοτικά δεδομένα της κοινωνικής συνείδησης μέσα στην εκάστοτε συγκυρία. Ποτέ δεν υπήρξε και δεν θα μπορούσε να υπάρχει μια εξωκοινωνική σχέση της αναρχικής αντίληψης με την κοινωνική πραγματικότητα. Χαρακτηριστικό παράδειγμα είναι ότι ακόμη και η εποχή της αναρχικής “ατομικής τρομοκρατίας” του τέλους του 19ου αιώνα δεν ήταν παρά ένα από τα αποτελέσματα της αιματηρής καταστολής της Κομμούνας του Παρισιού (που το 1871 κόστισε στη ζωή σε 30.000 εξεγερμένους, οι οποίοι είχαν επενδύσει όλο τους το είναι σε ένα συλλογικό εγχείρημα και όραμα). Είναι απολύτως κατανοητό, χωρίς να προχωρήσουμε εδώ σε μια δικαιολόγηση ή μη του φαινομένου, μετά την αιματηρή συντριβή ενός εμβληματικού συλλογικού εγχειρήματος να προκρίνεται ιστορικά μια μορφή ατομικών δράσεων.

Είναι προφανής, επομένως, η διαφορά μεταξύ μιας εξωκοινωνικής και μιας αντικοινωνικής σχέσης και στάσης. Από μεριάς της προπαγάνδας της εξουσίας, είναι εξαιρετικά φυσιολογικό να τοποθετείται μια “αντικοινωνική” στάση με την έννοια μιας αμείλικτης κριτικής των αναρχικών προς την κυρίαρχη κοινωνική οργάνωση (με σκοπό την ανατροπή της προς την κατάκτηση της συνείδησης της ατομικής και κοινωνικής απελευθέρωσης) σε έναν εξωκοινωνικό χώρο με σκοπό τον κοινωνικό αποκλεισμό και την καθολική της περιθωριοποίηση. Σκοπός της εξουσίας είναι να ακυρώνει μια κριτική στάση προς την κοινωνία δημιουργώντας στερεότυπα για εξωκοινωνικά υποκείμενα που εμφανίζεται ως “εχθρούς του λαού”, με σκοπό την ανενόχλητη εξόντωση τους. Σε

σε θοηούς καιρούς

συγκεκριμένες ιστορικές συγκυρίες όπου η εξουσία έχει κατισχύσει πάνω στις κοινωνικές αντιστάσεις αυτή η τακτική είναι εκ των ων ουκ άνευ, τόσο για να φτάσει σε αυτή τη συνθήκη, όσο και για να την διατηρήσει.

Σε μια τέτοια συγκυρία και με αναφορά στις τελευταίες διαδοχικές συστημικές κρίσεις των τελευταίων χρόνων στα μέρη μας, εξελίχθηκε μια επίθεση στην αναρχική αντίληψη σε όλες της τις μορφές, τόσο σε επίπεδο προπαγάνδας όσο, φυσικά και παρεπόμενα, σε επίπεδο φυσικής καταστολής. Μια μορφή της κρατικής προπαγάνδας βασίστηκε ακριβώς πάνω σε αυτή την επιχειρηματολογία της “εξωκοινωνικότητας”, του “εσωτερικού εχθρού” ή των “εχθρών του λαού”. Κορυφαίο παράδειγμα είναι, από μεριάς της κυρίαρχης προπαγάνδας, η διαρκής και επίμονη -μέχρι εξαντλητικής λογικής καταχρηστικότητας- αναφορά του γεγονότος του εμπρησμού της Marfin στην απαρχή της συστημικής κρίσης, τον Μάη του 2010.

Οι ήττες των κοινωνικών αντιστάσεων που ακολούθησαν και δεν συνδέονται ως επακόλουθο του παραπάνω παραδείγματος, συμπεριλαμβανόμενης και της αφομοιωτικής δράσης της “αριστερής παρένθεσης” του Σύριζα, φάνηκαν να οδηγούν τον αναρχικό αντιεξουσιαστικό (α/α) χώρο σε μια σειρά πολιτικών εκπτώσεων. Αυτές αν και καταφανείς σε σύγκριση με τον χαρακτήρα των επιλογών του των προηγούμενων χρόνων, εμφάνισαν έναν “καινοφανή” επιχειρησιακό πρακτικισμό ως ουσιαστική αντιληψιακή αναβάθμιση πολιτικής αποτελεσματικότητας. Πρόκειται για μια φαινομενική γενίκευση μια και δεν αφορά το σύνολο του α/α χώρου, αλλά αυτό είναι ανάμεσα στις καταστάσεις που θα εξηγηθούν στην συνέχεια του κειμένου.

Μέσα στον πυρήνα αυτών των επιλογών μπορεί κανείς να αναγνωρίσει το γεγονός ότι αυτή η στρατηγική αποκλεισμού από μεριάς της εξουσίας (η οποία περιγράφηκε προηγουμένως), φαίνεται να δημιούργησε εξ αντιδιαστολής μια αγωνία των φυσικών φορέων της αναρχικής αντίληψης να πλειοδοτήσουν σε κινήσεις κοινωνικής αποδοχής, ούτως ώστε να βγουν από το κοινωνικό περιθώριο στο οποίο επιδίωξαν και επιδιώκουν να τους καταδικάσουν οι μηχανισμοί διαστρέβλωσης και συκοφάντησης. Γιατί είναι άλλο ομάδες και άτομα του κινήματος, στο πλαίσιο της αυτοκριτικής τους εξέλιξης, να θεωρήσουν εαυτούς “αυτοαναφορικούς” προκειμένου να επαναπροσδιορίσουν την κοινωνική τους δράση, κι άλλο να απαντούν σε μια κίνηση του κράτους να τους θέσει “εκτός κοινωνίας”.

Πριν μπούμε σε μια διαδικασία επεξήγησης αυτής της ποιότητας γενικευμένου ετεροπροσδιορισμού, είναι σημαντικό να παρακολουθήσουμε την επιχειρηματολογία βάσει της οποίας, στην διάρκεια της συστημικής κρίσης μετά το 2010, επικυρώθηκε ως φαινομενικά κυρίαρχη μέσα στον α/α χώρο η ανάγκη για πρόκριση της “άμεσης πολιτικής αποτελεσματικότητας”, στην ουσία ενός μαχητικού πρακτικισμού σε σχέση με την ανάγκη για παραγωγή θεωρητικού επαναπροσανατολισμού μέσα σε μια νέα δυσμενή

κοινωνική συνθήκη, ενός προσανατολισμού απαραίτητου για τη συγκρότηση μιας ανατρεπτικής στρατηγικής με καινούργια εργαλεία.

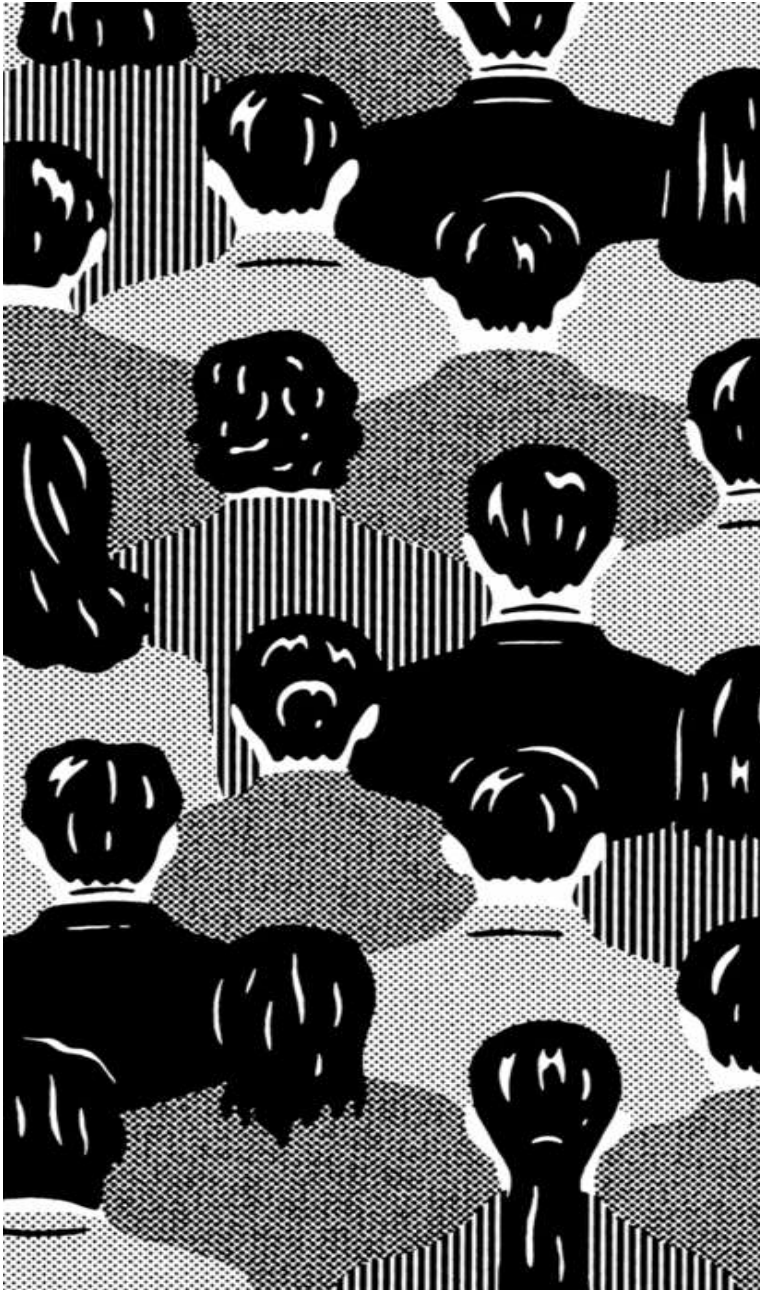
Η πρόκριση αυτή έχει να κάνει με τον ισχυρισμό ότι η “κριτική στην καθημερινή ζωή” και η “κριτική στην μαζική κουλτούρα” αφορούσαν την ελληνική κοινωνία σε περιόδους πριν την οικονομική κρίση. Αφορούσαν μια “κοινωνία της αφθονίας” που αποδομήθηκε με την είσοδο στην εποχή των μνημονίων. Κρίθηκε πλέον απαραίτητη η παραγωγή μιας κεντρικής πολιτικής πρότασης που εκτιμήθηκε ότι ήταν αυτό ακριβώς που ζητούσε ο “ελληνικός λαός” προκειμένου να ακολουθήσει αυτήν την... ιδιότυπη αναρχική πρωτοπορία. Πολιτικός συγκεντρωτισμός από τη μία και φετιχοποίηση της “μαχητικότητας” που υπερασπίζεται την συγκεντρωτική αυτή αντίληψη από την άλλη. Μια μαχητικότητα που σκοπό έχει να αναδειχτούν συγκεκριμένες συλλογικότητες στην κοινωνική συνείδηση ως “άξιοι αντίπαλοι του κράτους”. Και όπως είναι φυσικό, όταν αναφερόμαστε σε κεντρικές πολιτικές προτάσεις δεν μπορεί να λείπει η νομιμοποίηση συμμαχιών και μετώπων με “μαχητικά” κομμάτια της εξωκοινοβουλευτικής αριστεράς. Κοντολογίς, κάνει την εμφάνισή της και η ανάγκη για “τακτική” υποστήριξη καθεστωτικών αριστερών κομμάτων την περίοδο των εκλογών προκειμένου να διευκολυνθεί το πολιτικό πεδίο για την προώθηση των “κεντρικών απελευθερωτικών σχεδίων”. Οι αξιακές αναφορές ενός πολιτικού χώρου απαξιώνονται ως στείρα ιδεοληψία σε σχέση με την...

δραματικότητα του πραγματικού για να δρομολογηθεί εντέλει ένας πολιτικός τακτικισμός.

Αυτό που πραγματικά συνέβη είναι ότι μερικές ομάδες, κυρίως των μητροπολιτικών κέντρων, που από καταβολής τους είχαν αυτές ακριβώς τις πολιτικές θέσεις, θεώρησαν ότι βρήκαν επιτέλους το γόνιμο πεδίο για να τις προωθήσουν. Να τις προωθήσουν ως κυρίαρχες και επικρατούσες πλέον επιλογές ενός α/α χώρου με την βοήθεια, φυσικά, μερικών κυριαρχικών εργαλείων, όπως η σχέση με το Θέαμα, αλλά και από την άλλη, μερικών κινηματικών συγκυριακών καταστάσεων.

Αυτές οι ομάδες δεν άλλαξαν μέσα στον χρόνο καμία πρότερη στρατηγική τους, πόσο μάλλον επειδή η “κοινωνία της αφθονίας” σκόνταψε στα μνημόνια. Η επιχειρηματολογία για τα αδιέξοδα μιας αναρχικής και αντιεξουσιαστικής αντίληψης που βασίζεται στην “κριτική της καθημερινής ζωής”, των εμπορευματικών αποκλεισμών και της μεσολάβησης, της κοινωνίας του θεάματος, ήταν και είναι μέρος μιας πολεμικής που επιθυμεί τον κινηματικό αποκλεισμό και την περιθωριοποίηση αυτής της αντίληψης. Μια πολεμική που επιθυμεί να πτηθεί στην κινηματική συνείδηση η συγκεκριμένη εναντιωματική τους αντίληψη προκειμένου να προωθηθεί ανενόχλητο ό,τι συνιστά τις δικές της δυνάμεις και προοπτικές ενάντια στο “καθεστώς”. Η τάση για ηγεμονία κάνει τις εξουσίες αλλά και τις όποιες αρνήσεις τους να μοιάζουν.

Έτσι, σύμφωνα με αυτή τη λογική, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε τεχνικές του Θεάματος προς όφελός μας. Ιστορικά επιβεβαιωμένες θέσεις, όπως το γεγονός ότι «το μέσο είναι το μήνυμα» και ότι «το θέαμα ως διαμεσολαβητική δομή αφομοιώνει οτιδήποτε και οποιονδήποτε του απευθύνεται προς αναπαραγωγή», γίνονται διαπραγματεύσιμο υλικό μιας νέας πολιτικής ματαιοδοξίας που ερωτοτροπεί με την μαρξιστική έννοια της πρωτοπορίας. Για παράδειγμα, η σχέση του α/α χώρου με τους

διαμεσολαβητικούς μηχανισμούς είχαν χαρακτήρα παρέμβασης στην λειτουργία τους, με τη λογική εκτροπής και οικειοποίησης τους στο πλαίσιο κλιμάκωσης ενός αγώνα. Τα τελευταία χρόνια επιδιώκεται από μια συγκεκριμένη νοοτροπία μια ιδιότυπη συνδιαλλαγή με τους μηχανισμούς του Θεάματος και της κυριαρχίας, στη βάση της οποίας οι μηχανισμοί αυτοί ιεραρχούν την κοινωνική ατζέντα και η αντικαθεστωτική δράση ορίζεται με βάση αυτή την ιεράρχηση.

Βάσει της ίδιας νοοτροπίας, οι εμπορευματικοί αποκλεισμοί αναπαράγονται απενοχοποιημένοι πια στο όνομα του “σκοπού” ... που όλα τα αγιάζει. Κάθε είδους μαγαζιά οικειοποιούνται κινηματικούς κώδικες και “φιλοξενούν” κινηματικές εκδηλώσεις, οι οποίες, από τη μεριά τους, διαδραματίζονται χωρίς να αμφισβητείται στο ελάχιστο η συνύπαρξη αμοιβαίας αποδοχής με τις δεδομένες εμπορευματικές δομές.

Η αλήθεια είναι ότι αυτά τα κυριαρχικά εργαλεία που, με υπολανθάνουσα ρητορική, “δουλεύουν για την επανάσταση” δεν θα μπορούσαν να λειτουργούν ανενόχλητα αν δεν το επέτρεπε η αδράνεια ενός μεγάλου μέρους του α/α χώρου. Μια αδράνεια που έχει πολλαπλές ερμηνείες, από την εσωτερική κευση της γενικευμένης κοινωνικής ήττας των αντιστάσεων μέχρι την αποδυνάμωση των συλλογικών διαδικασιών, από την εξάντληση των κινηματικών εργαλείων κατανόησης της πραγματικότητας μέχρι την αδυναμία συγκρότησης μιας συμπεριληπτικής πρότασης για τα νέα πολιτικά υποκείμενα. Αυτή η αδράνεια διαμορφώνει άλλου είδους προκρίσεις σε σχέση με μια απάντηση σε ηγεμονικές κινήσεις εντός του αμοιβαία υποτιθέμενου εναντιωματικού κινήματος. Κι αυτή η πρόκριση, πόσο μάλλον όταν τιθασει και μια διάχυτη αλλά υπόκωφη αγανάκτηση, εντέλει κοστίζει.

Μέσα σε αυτή την συνθήκη, αυτοί που δημιουργούν μεγαλύτερο θεαματικό θόρυβο φαίνεται να επιδιώκουν να διαμορφώσουν και μια νέα κοινωνική πρόσληψη για το σύνολο του α/α χώρου. Αυτή η πρόσληψη είναι στρεβλή, όχι μόνο γιατί δεν συμπεριλαμβάνει τον εσωτερικό συναγωνιστικό πλούτο της αναρχικής αντίληψης αλλά, κυρίως, γιατί διδάσκει την αδιαφορία για μια τέτοια συμπερίληψη. Έτσι, στην κοινωνική συνείδηση καταγράφεται ότι οι αναρχικοί μπορούν θεωρητικά να επικαλούνται την κατάργηση της ανάθεσης, κάνοντας παράλληλα ό,τι μπορούν για να την αναπαράγουν· μπορούν θεωρητικά να πολεμάνε την κομματική φιλοσοφία, κάνοντας την ίδια στιγμή ό,τι θα μπορούσε να την αναπαράγει· μπορούν θεωρητικά να πολεμάνε τον αστικό πολιτισμό, αλλά να συνδιαλέγονται και να επιβεβαιώνουν κατά περίπτωση τις εναλλακτικές του μορφές.

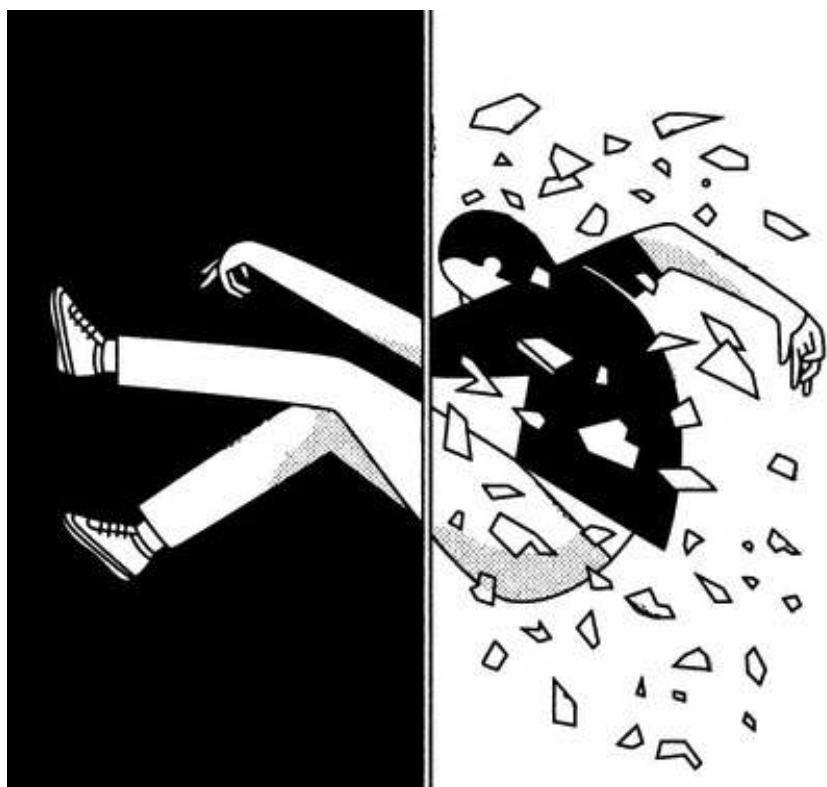
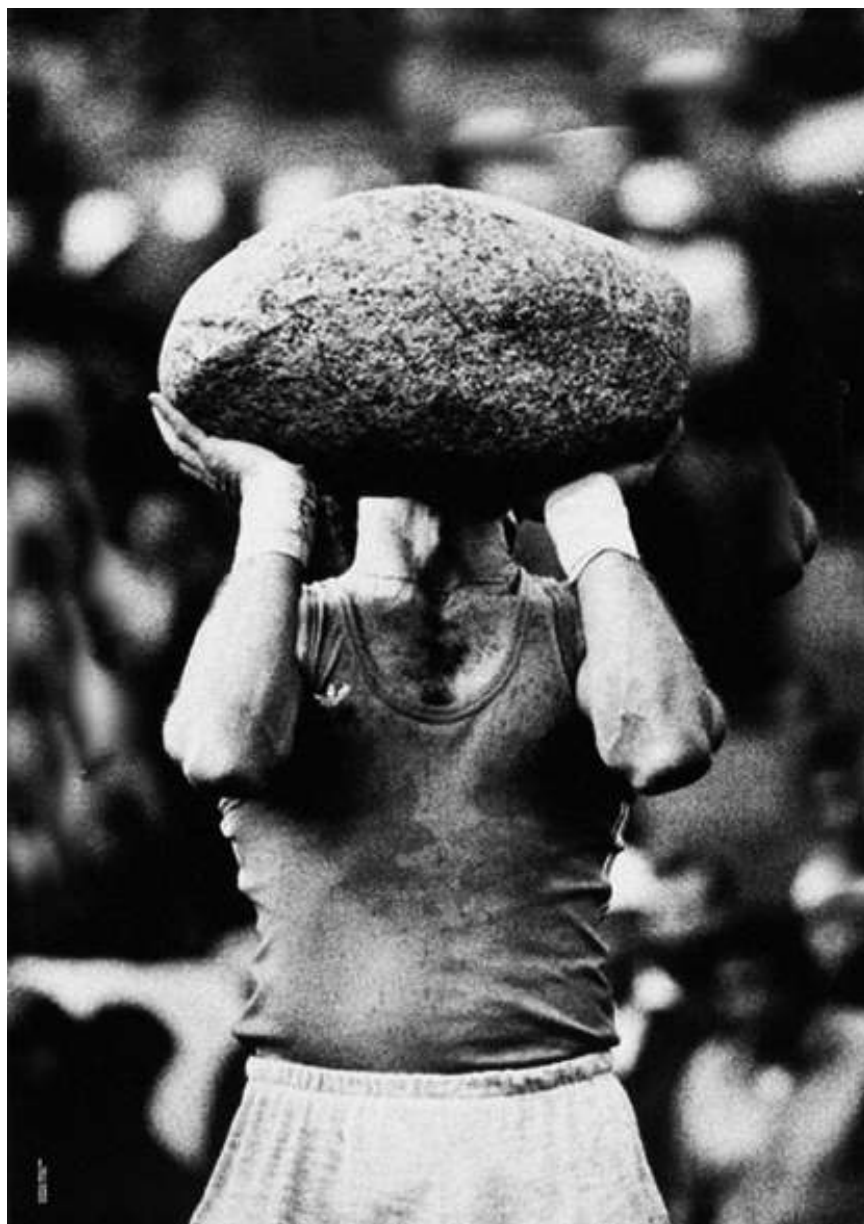
Θύμα όλης αυτής της συνθήκης είναι η προοπτική ριζοσπαστικοποίησης της ίδιας της καθημερινής ζωής των υποτελών τάξεων. Με την είσοδο στην εποχή των μνημονίων η κοινωνία του Θεάματος κινήθηκε προς την οικειοποίηση κινηματικών μεθόδων που λειτουργούσαν, αν μη τι άλλο αποτελεσματικά, επί δύο τουλάχιστον δεκαετίες. Κατάργηση οικονομικού αντιτίμου και διακίνηση αγαθών, η “τέχνη στο δρόμο”, ελεύθερη πρόσβαση στην “καλλιτεχνική δράση”. Πρακτικές που επλήχθησαν από τον “κόσμο της τέχνης” για να λειτουργήσουν ως επιλογές έκτακτης ανάγκης έγιναν αποδεκτές από έναν πολιτικό χώρο ακριβώς ως τέτοιες, χωρίς καν να προσεγγιστούν στη βάση της επισήμανσης ότι, στις δικές του εκφραστικότητες, οι πρακτικές αυτές είναι “κανονικότητα” κι όχι έκτακτη επιλογή. Και το λάθος αυτής της αποδοχής, φυσικά, ούτε ενδιαφέρει ούτε αφορά ομάδες και άτομα που ουδέποτε ενστερνίστηκαν αυτές τις πρακτικές, αλλά ενδιαφέρει και αφορά τις ομάδες και τα άτομα που δεν άρθρωσαν την απαραίτητη κριτική και αμφισβήτηση...

Στον κόσμο της οικονομίας και στα χρόνια της σοσιαλδημοκρατικής διακυβέρνησης του Σύριζα επιχειρήθηκε η ενσωμάτωση πρακτικών κοινωνικής αλληλεγγύης στα καπιταλιστικά πρότυπα. Η απόπειρα καπιταλιστικοποίησης κινηματικών πρακτικών προχώρησε όχι μόνο ανενόχλητη αλλά και μεταμορφωμένη από μερικά συνεργατικά εγχειρήματα

ως αντικαπιταλιστική και ανατρεπτική προοπτική. Είναι άλλο να οργανώνεις συλλογικά έναν τρόπο αντιμετώπισης της επιβίωσης κι άλλο να θεωρείς την συλλογικότητα αυτή ανατρεπτικό εγχείρημα με ΦΠΑ και ΦΜΥ. Κι εδώ κρίνουμε απαραίτητο να διαφοροποιήσουμε ένα εγχείρημα όπως η ΒΙΟ.ΜΕ. που προχώρησε σε κατάληψη των μέσων παραγωγής. Λίγο πριν την είσοδο στην βιοπολιτική κρίση, μετά το 2020, η επίκληση για την άμεση ανάγκη συλλογής χρημάτων για κινηματικούς σκοπούς, διώξεις και οικονομική στήριξη, δρομολόγησε δεκάδες “μεγάλες εκδηλώσεις” με “μεγάλους καλλιτέχνες”, με αντίτιμο ή και χορηγίες (με όλη τη σημασία των λέξεων), μεταμορφωμένα σε “κουπόνια” και “ενισχύσεις” (δυστυχώς, για να κρατηθούν κινηματικά προσχήματα), σε μαγαζιά, σε γήπεδα και περίφρακτους χώρους. Αμφισβητήθηκαν, έτσι, στην πράξη πρακτικές αλληλεγγύης χρόνων, σε χώρους με ελεύθερη και ανοιχτή πρόσβαση. Πρακτικές που ενσαρκώνουν χαρακτηριστικά ενός αντιεξουσιαστικού και ελευθεριακού πολιτισμού, πρεσβεύοντας ένα επίλεκτο ανατρεπτικό και αιρετικό παρελθόν και ένα απελευθερωτικό μέλλον. Εδώ και τώρα.

Ιδιαίτερα στις μέρες μας, μερικά στέκια και καταλήψεις διεκδικούν μια συμπληρωματική λειτουργία με συνεργατικά μαγαζιά και εναλλακτικές εκδόσεις, με εναλλασσόμενες εκδηλώσεις και κοινή φιλοσοφία, στηρίζοντας στην ουσία εμπορευματικές δομές με κινηματικούς όρους και στηριζόμενα από τις εμπορευματικές δομές σε επίπεδο... κοινωνικότητας. Διεκδικούν μια απενοχοποιημένη σχέση με την εναλλακτική αστική τέχνη σε κινηματικά εδάφη με κινηματικούς όρους κι όλα αυτά στο πλαίσιο μιας νέας πολιτικής “ανοιχτότητας” απέναντι στην απομονωτική “απολυτότητα”, μιας άσκησης λαϊκής πολιτικής απέναντι στην –πάντα “αγαπημένη” ως αιρετική– πλιν όμως, πάντα αυτοαναφορική, αντικουλτούρα.

Μέσα σε αυτήν την γενικευμένη δυστοπική συνθήκη, σαφώς και θεωρούμε κάθε δράση σημαντική στο βαθμό που συνεισφέρει στον κινηματικό πλούτο για το ξεπέρασμα της επιθετικής παρακμής. Οι αναφορές μας στο κείμενο για την πρόκριση της ριζοσπαστικοποίησης της καθημερινής ζωής έχουν να κάνουν με μια εναντίωση στη συνθήκη περιστολής των εκφραστικών μέσων του εναντιωματικού κινήματος. Θεωρούμε ότι το σύστημα δεν φοβάται την μετατροπή μας σε μαχητές και μαχητρίες, αλλά αυτή τη μαχητικότητα ως μέρος του ξεδιπλώματος του δημιουργικού φαντασιακού του δικού μας πολιτισμού. Γιατί πρόκειται για ένα πεδίο που θα είναι για πάντα ανεξερεύνητο από τις εξουσίες. Άρα και επικίνδυνο γι’ αυτές. Μια μαχητικότητα ως μέρος του ξεδιπλώματος όλων των εκφραστικών δυνατοτήτων της ανθρώπινης ύπαρξης στον δρόμο για την κατάκτηση της συνείδησης της ελευθερίας.

*Εκτιμούμε ότι από την προηγούμενη δεκαετία, που ονομάζουμε και περίοδο των “θολών καιρών”, έχει παρατηρηθεί το φαινόμενο όπου ο κόσμος του Θεάματος οικειοποιήθηκε πρακτικές ενός μέρους του α/α χώρου. Αλλά και το αντίστροφο. Στο κείμενο αυτό εστιάζουμε στην κίνηση του α/α χώρου προς την οικειοποίηση πρακτικών και περιεχομένων του κόσμου του θεάματος. Το πρώτο μέρος του κειμένου υπάρχει στο τεύχος 3 των Φερτών Υλικών και αφορά την αντίστροφη διαδικασία, τον τρόπο που ο κόσμος του Θεάματος οικειοποιήθηκε πρακτικές του α/α χώρου.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ ΣΤΗΝ ΚΑΤΑΛΗΨΗ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΟΣ

«Ας μας δώσουν το κονδύλι για ανάπλαση του Παραρτήματος και μετά βλέπουμε. Να ξέρετε, πάντως, ότι ο Δήμος Πατρέων θα εντάξει την ανάπλαση του Παραρτήματος στο επόμενο ΕΣΠΑ». Ανδρέας Αντωνόπουλος, εκπρόσωπος Τύπου του Δήμου Πατρέων, 8.11.2022

Το ότι ο Τάκης Θεοδωρικάκος, υπουργός ΠΡΟ.ΠΟ. έχει εντάξει τις εκκενώσεις των αυτοοργανωμένων καταλήψεων σε ένα προεκλογικό σχέδιο συσπείρωσης του ακροδεξιού ακροατηρίου είναι κάτι παραπάνω από εμφανές. Γίνεται, ωστόσο, εμφανής και η συναίνεση των «προοδευτικών δυνάμεων του δημοκρατικού τόξου», των καθεστωτικών αριστερών, σε κάθε προσπάθεια πολιτικού αφανισμού οποιουδήποτε χώρου δεν ελέγχεται από αυτούς. Με αυτόν τον τρόπο μειώνουν το πολιτικό κόστος της συγκεκριμένης κατασταλτικής στρατηγικής της ακροδεξιάς διακυβέρνησης.

Όσον αφορά την καταστολή των καταλήψεων αντιπολίτευση δεν υπάρχει. Μήπως δεν ήταν, ούτως ή άλλως, ο ΣΥΡΙΖΑ που κατέστειλε πολλές καταλήψεις την περίοδο της διακυβέρνησής του, καταθέτοντας τα διαπιστευτήρια πολιτικής υπακοής στην καθεστωτική αντίληψη για τα ακηδεμόνευτα κομμάτια των υποτελών τάξεων;

Και είναι φυσικό, οι καταλήψεις να αποτελούν καταστατικό εχθρό της κρατικής φιλοσοφίας εφόσον αρνούνται έμπρακτα την ιδιοκτησιακή κουλτούρα και υπονομεύουν κάθε διαδικασία εξατομίκευσης και παραγωγής πλασματικών διαχωρισμών μεταξύ των καταπιεσμένων. Έτσι, οι καταλήψεις ήταν, είναι και θα είναι στο στόχαστρο της κρατικής καταστολής. Η αστική δημοκρατία, ωστόσο, υπάρχει επειδή -θεωρητικά πάντα- επιτρέπει την διαφωνία, την κριτική, την αμφισβήτηση, την άρνηση των κεντρικών της πολιτικών επιλογών από μεριάς των «πολιτών». Χωρίς όλα αυτά αυτοκαταργείται και μετατρέπεται σε τυραννία. Έτσι, δεν καταστέλλει τις καταλήψεις επειδή είναι πολιτικός εχθρός αλλά ψάχνει κάθε φορά προσχήματα. Και τα βρίσκει πάντα στην «ανομία» και το «έγκλημα». Δύο έννοιες πολύ εύπλαστες έτσι ώστε μπορούν να υποδεχθούν κάθε περιεχόμενο που βολεύει τους κυρίαρχους μέσα στην εκάστοτε συγκυρία. Ωστόσο, το πόση «ανομία» χαρακτηρίζει τις δυνάμεις που διαχειρίζονται την πολιτική ζωή είναι πασιφανές στις μέρες μας. Όπως πασιφανείς είναι και οι επικίνδυνοι για την κοινωνία εγκληματίες (με την πιο συγνή ερμηνεία του όρου) που κυκλοφορούν στους διαδρόμους των υπουργείων και των αστυνομικών τμημάτων. Από πάντα αλλά και ιδιαίτερα στις μέρες μας.

Οι καταλήψεις είναι πολιτικός εχθρός αυτού του παρρηκμασμένου πολιτισμού. Κατορθώνουν με ιδιαίτερα χαρακτηριστικά η καθεμία, παρόλες τις αντιφάσεις και τις αδυναμίες, να αρθρώσουν στην πράξη και στην καθημερινή ζωή έναν αντίλογο στην καπιταλιστική βαρβαρότητα. Όχι ιδεολογία. Ή μάλλον όχι μόνον ιδεολογία. Αλλά πράξη, αντιδομές αλληλεγγύης και αυτομόρφωσης, πολιτικών συναποφάσεων και κοινωνικών δράσεων, αδιάκοπης αντίστασης. Οι καταλήψεις είναι προπύργια του πολιτισμού της απελευθέρωσης. Καταθέτουν εδώ και τώρα τις προταγματικές τους για την κατάκτηση της συνείδησης της ελευθερίας.

Αυτόν τον πολιτισμό έχουμε μοιραστεί, επί πολλά χρόνια τώρα, κι εμείς ως αυτοοργανωμένα δημιουργικά σχήματα με την κατάληψη του Παραρτήματος. Υπάρχει ένας μεγάλος και ανεκτίμητος πλούτος βιωμάτων συγκίνησης και αγώνα, τέτοιος που δεν μας επιτρέπει τίποτε άλλο πέρα από την έμπρακτη αλληλεγγύη με όλες μας τις δυνάμεις προκειμένου να συνεχίσει αυτός ο απελευθερωμένος χώρος να αποτελεί αστείρευτη πηγή εξεγερσιακής αυθεντικότητας.

Σε μια πόλη σκοτεινή λόγω της ενεργειακής κρίσης, χτυπημένη από την ακρίβεια και την οικονομική ανέχεια, από την επικίνδυνη εξάπλωση των «ιδανικών» του κοινωνικού κανιβαλισμού, σε μια τέτοια πόλη το μόνο που δεν χρειάζεται είναι ένα ακόμη...συνεδριακό κέντρο με τα λεφτά των ΕΣΠΑ. Έχει ανάγκη και με το παραπάνω από την πολιτική και κοινωνική ανυπακοή, από την άρνηση της απάθειας και της μοιρολατρίας, από την εξεγερσιακή ευαισθησία της κατάληψης του Παραρτήματος. Όπως στα δίσεκτα χρόνια των δικτατοριών, έτσι και στο δυστοπικό τώρα, έτσι και πάντα!

Πάτρα, 14/1/2023

Θαλερός Κ.

Timetrap

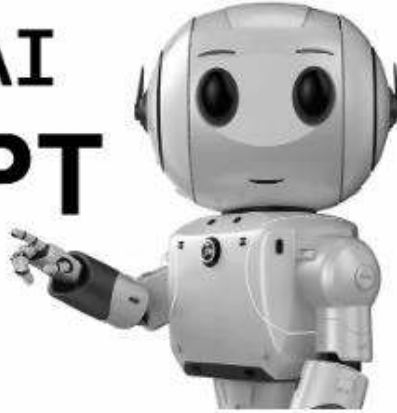
Αντίστροφη Μέτρηση

ΣΥΝΟΜΙΛΩΝΤΑΣ

 OpenAI
ChatGPT

Συμβαίνει πολλές φορές, η πρόοδος σε ένα αντικείμενο να μην είναι καθόλου γραμμική παρά να ακολουθεί ένα μοτίβο μεγάλης στασιμότητας ή μικρής ανάπτυξης ακολουθούμενο από μεγάλα αιφνίδια άλματα. Το AI (artificial intelligence / τεχνητή νοημοσύνη) δεν αποτελεί εξαίρεση και η προηγούμενη χρονιά υπήρξε περίοδος μεγάλης άνθησης, αρχικά με τις τεχνικές stable diffusion που έδωσαν σάρκα και οστά σε παραγωγή εικόνας και (αργότερα) βίντεο από απλές προτάσεις και, εν τέλει, με το περίφημο πλέον chatGPT που κυριολεκτικά έδειξε να αιχμαλωτίζει την φαντασία και να προκαλεί το θαυμασμό ανά τον κόσμο. Σε πολύ γενικές γραμμές το chatGPT είναι ένα τεράστιο “bullshit generator” και ο βασικός λόγος που φαίνεται να λειτουργεί είναι διότι στηρίζεται πάνω στις πλάτες και τα περιεχόμενα της μεγαλύτερης ανθρώπινης δημιουργίας όλων των εποχών, του internet. Αντλώντας από όλα τα περιεχόμενα του διαδικτύου, το μοντέλο γλώσσας στο οποίο στηρίζεται το chatGPT έχει καταφέρει να δώσει συντελεστές βαρύτητας και πιθανότητες σε τμήματα (tokens) γλώσσας και, κατά βάση, στηρίζεται σε αυτές τις πιθανότητες για την παραγωγή προτάσεων. Χωρίς να μπορούμε σε πολλές τεχνικές λεπτομέρειες, πρόκειται για ένα τεράστιο στατιστικό μοντέλο πρόβλεψης, το οποίο, δοθέντος ενός κειμένου, προβλέπει την επόμενη λέξη, και αυτό πρακτικά κάνει συνεχώς.

Σε ειδικές γραμμές, βλέπουμε προβληματικές και ερωτήματα να ανοίγονται μπροστά μας. Τα προϊόντα AI είναι εν πολλοίς αφιltrάριστα τόσο τα ίδια όσο και οι πηγές τους, οι οποίες, λόγω μεγέθους και όγκου, είναι πρακτικά αδύνατο να κατηγοριοποιηθούν. Είμαστε βέβαιοι ότι, στο μέλλον, ο “λόγος” αυτών των προγραμμάτων θα συγκλίνει με τον λόγο της κυριαρχίας, κυρίως μέσω επιπλέον φιλτραρισμάτων. Μέχρι τότε, μπορούμε να δούμε από την κλειδαρότρυπα της στατιστικής ποια είναι η “άποψη” του “μέσου όρου” για διάφορα θέματα. Το γεγονός ότι το συγκεκριμένο μοντέλο έχει “εκπαιδευτεί” από όλο το internet σημαίνει ότι είναι δεδομένο ότι θα έχουν παρεισφρήσει συνωμοσιολογίες, ρατσισμοί κτλ. Επιπλέον, εγείρονται ερωτήματα σχετικά με τη χρήση του, την κατανάλωση ενέργειας που απαιτεί, τις ανατροπές που θα προκαλέσει σε εργασιακούς κλάδους και την εξέλιξη αυτών των μοντέλων στο χρόνο. Ενδιαφέρον μάς προκαλεί και το γεγονός ότι μεγάλο μέρος της στόχευσης αυτού και παρόμοιων μοντέλων δεν αποτελεί η κοπαστική ανθρώπινη εργασία, αλλά η παραγωγή τέχνης και η πολύ υψηλά εξειδικευμένη εργασία.

Για όλα τα παραπάνω, κρίνουμε ότι αξίζει να έχουμε στο ραντάρ μας τις εξελίξεις στο συγκεκριμένο κλάδο και να επιχειρήσουμε να τις σχολιάσουμε στα επόμενα τεύχη.

Περιέγραφέ μου το μουσικό κίνημα diy στην Ελλάδα

DIY (Do It Yourself) είναι ένα μουσικό κίνημα που πρωτοπορεί στην αυτο-εκπομπή, αυτο-εκδόσει και αυτο-παραγωγή μουσικής στην Ελλάδα. Αυτό σημαίνει ότι οι μουσικοί και οι συγκροτήματα δημιουργούν και διανέμουν τη μουσική τους μέσω δικών τους διαδικτυακών πλατφόρμων, χωρίς να χρειάζονται την ενεργό συμμετοχή εταιρειών δίσκων. Αυτό μπορεί να συμπεριληφθεί στον ελληνικό χώρο με την ευθύνη για την εκπομπή και διανομή της μουσικής, καθώς και στη δημιουργία και διανομή σε συγκεκριμένα δίκτυα και πλατφόρμες.

Έχεις κάποια παραδείγματα από τέτοια DIY σχήματα στην Ελλάδα;

Ναι, υπάρχουν πολλά παραδείγματα DIY σχημάτων στην Ελλάδα. Παραδείγματα αυτών των σχημάτων είναι οι εξής:

Inner Ear Records: Είναι μία αυτο-εκδόσεις και αυτο-παραγωγής συλλογής που είναι γνωστή για την παροχή υποστήριξης σε νέους μουσικούς και συγκροτήματα.

Zygos DIY: Είναι ένας διαδικτυακός χώρος που παρέχει υποστήριξη σε DIY μουσικούς και συγκροτήματα, παρέχοντας συνδέσεις για εκπομπές και διανομές, καθώς και για την δημιουργία και διανομή σε συγκεκριμένα δίκτυα και πλατφόρμες.

The Sound Of Everything: Είναι ένας διαδικτυακός χώρος που παρέχει υποστήριξη σε DIY μουσικούς και συγκροτήματα, παρέχοντας συνδέσεις για εκπομπές και διανομές, καθώς και για την δημιουργία και διανομή σε συγκεκριμένα δίκτυα και πλατφόρμες.

Υπάρχει κάποια σύνδεση του μουσικού κινήματος DIY με κάποιον πολιτικό χώρο; Αν ναι, ποιος είναι αυτός;

Το μουσικό κίνημα DIY δεν έχει αποκλειστική σύνδεση με κάποιον συγκεκριμένο πολιτικό χώρο, αλλά μπορεί να έχει κάποια σύνδεση με ιδεολογίες και κινήματα που συναντώνται σε πολιτικά και κοινωνικά κινήματα που προωθούν την αυτο-επίβλεψη και την αυτο-ελευθερία. Π.χ συνδέεται με ιδεολογίες όπως η δημοκρατική διαχείριση και η αυτο-οργάνωση που εμφανίζονται στα κοινωνικά και πολιτικά κινήματα που προωθούν την ελευθερία και την ανεξαρτησία.

Βλέπεις κάποιες προβληματικές στην DIY μουσική σκηνή; Αν ναι, ποιες είναι αυτές;

Υπάρχουν κάποια προβληματικά που συναντώνται στην DIY μουσική σκηνή. Παρακάτω είναι κάποια από αυτά:

Χαμηλός καπιταλισμός: Επειδή οι DIY μουσικοί και συγκροτήματα δεν έχουν εταιρείες δίσκων που να παρέχουν χρηματοδότηση και υποστήριξη, συχνά είναι πιο δύσκολο για αυτούς να επωφεληθούν από την μουσική τους.

Χαμηλός επισκεψιμότητα: Επειδή οι DIY μουσικοί και συγκροτήματα δεν έχουν την ίδια επικοινωνία και δυνατότητες προώθησης όπως οι εταιρείες δίσκων, μπορεί να είναι πιο δύσκολο για αυτούς να επισκεφθούν από το κοινό.

Χαμηλή ποιότητα ηχογράφησης: Επειδή οι DIY μουσικοί και συγκροτήματα συνήθως δεν έχουν το ίδιο πρόσβαση σε υψηλής ποιότητας συστήματα.

ΜΕ ΤΙΣ ΜΗΧΑΝΕΣ

Η Παρισινή Κομμούνα ήταν στην ουσία το πρώτο πείραμα μεγάλης κλίμακας μιας απελευθερωτικής διακυβέρνησης. Στις 18 Μαρτίου 1871, ριζοπάστες εργάτες και τεχνίτες, που οργανώθηκαν στην Εθνική Φρουρά, ανέλαβαν αποφασιστικά τον έλεγχο της πόλης, καθώς ο τακτικός γαλλικός στρατός αποσύρθηκε μετά την ήττα του από τους Πρώσους και την -ατιμωτική για τους παριζιάνους- συνθηκολόγηση. Λίγες μέρες μετά, εξελέγη η Κομμούνα, διακηρύσσοντας ότι άμεσα οι εργαζόμενοι μπορούσαν να αναλάβουν και να διευθύνουν εργαστήρια και επιχειρήσεις. Η Κομμούνα κατάργησε τη θανατική ποινή και τη στρατιωτική στράτευση, επέβαλε το διαχωρισμό εκκλησίας και κράτους και την αρχή ενός δικτύου κοινωνικής ασφάλισης και συντάξεων. Με επαναστατικό και δημοκρατικό τρόπο, καθημερινά εμφανίζονταν νέοι τρόποι διαχείρισης της πόλης που προωθούνταν από απλούς εργάτες. Μέσα σε αυτή τη συνθήκη συμπεριελήφθη ένας ριζικά διαφορετικός τρόπος προσέγγισης της σφαίρας της τέχνης. Στις 15 Απριλίου 1871, ένα μόλις μήνα μετά την απαρχή της εξέγερσης, συγκεντρώθηκαν για να ξεκαθαρίσουν και να προτείνουν μια νέα προσέγγιση καλλιτέχνες, ζωγράφοι, γλύπτες και διακοσμητές από όλο το Παρίσι – συμπεριλαμβανομένου του γνωστού ζωγράφου Gustave Courbet και του Eugene Pottier, μετέπειτα συγγραφέα των στίχων της «L'Internationale».

Οι προτάσεις ήταν ξεκάθαρες: ο έλεγχος της τέχνης από τους καλλιτέχνες και η τέχνη και ο πολιτισμός ως δικαιώματα. Πάνω απ' όλα, αμφισβήτησαν το γεγονός ότι την τέχνη έπρεπε να την απολαμβάνουν σχεδόν αποκλειστικά το κράτος και οι ευκατάστατοι. Η Ομοσπονδία που ίδρυσαν διακήρυξε με σαφήνεια ότι όλοι είχαν το δικαίωμα να ζουν και να εργάζονται μέσα στην ομορφιά. Η Kristin Ross, συγγραφέας του Communal Luxury: The Political Imaginary of the Paris Commune, περιγράφει αυτή τη σημασία:

«Αυτό μπορεί να φαίνεται σαν μια μικρή, ακόμη και μια “διακοσμητική”, απαίτηση. Αλλά στην πραγματικότητα συνεπάγεται όχι μόνο μια πλήρη αναδιάρθρωση της σχέσης μας με την τέχνη, αλλά με την εργασία, τις κοινωνικές σχέσεις, τη φύση. Και το βιωμένο περιβάλλον επίσης... Σημαίνει τέχνη και ομορφιά αποϊδιωτικοποιημένη, πλήρως ενταγμένη στην καθημερινή ζωή, και όχι κρυμμένη σε ιδιωτικά σαλόνια ή συγκεντρωμένη σε αισχρή εθνικιστική μνημειακότητα».

Το παρακάτω κείμενο είναι παρμένο από τις ημερήσιες εκθέσεις και τα περιοδικά της Κομμούνας. Περιλαμβάνει το μανιφέστο αυτών των καλλιτεχνών. Το μεταφράσαμε με σημείο αναφοράς την πρώτη του αγγλική μετάφραση και το δημοσιεύουμε εδώ για τους σκοπούς τόσο της ανακάλυψης της ριζοσπαστικής ιστορίας, όσο και της επανεξέτασης του ρόλου της τέχνης στην καθημερινή ζωή.

Μανιφέστο της Ομοσπονδίας Καλλιτεχνών της Παρισινής Κομμούνας

Συνέλευση καλλιτεχνών

Χθες, στις δύο, πραγματοποιήθηκε στη μεγάλη αίθουσα διαλέξεων της Ιατρικής Σχολής η συνάντηση των καλλιτεχνών που έφερε ο κ. Courbet με την άδεια της Κομμούνας. Η αίθουσα ήταν γεμάτη και όλες οι τέχνες εκπροσωπούσαν επαρκώς. Μεταξύ των ζωγράφων οι κύριοι Feyen-Perrin και Hureau. Μεταξύ των γλυπτών, οι κύριοι Moulin και Delaplanche. Γελοιογραφία έστειλε ο κ. Bertall. Χαρακτικά, ο κ. Michelin. Και κριτική ο κ. Philippe Burty – πολλοί αρχιτέκτονες και διακοσμητές. Μια συνέλευση με περισσότερα από τετρακόσια άτομα.

Προεδρεύων ήταν ο κ. Courbet, βοηθούμενος από τους κ. Moulin και Pottier. Ο τελευταίος, πρώτος και κύριος, διάβασε μια έκθεση που συνέταξε μια προπαρασκευαστική επιτροπή και επιμελήθηκε ο ίδιος. Αυτό το πολύ ενδιαφέρον έγγραφο περιείχε πραγματικά υψηλές σκέψεις για τις ανάγκες και τις τύχες της σύγχρονης τέχνης.

“Αναθέστε μόνο στους καλλιτέχνες τη διαχείριση των συμφερόντων τους”.

Αυτή ήταν η ιδέα που φάνηκε να επικρατεί στο πνεύμα της έκθεσης της υποεπιτροπής. Επρόκειτο για την ίδρυση μιας ομοσπονδίας καλλιτεχνών του Παρισιού, που θα περιλαμβάνει με αυτόν τον τίτλο όλους όσοι εκθέτουν τα έργα τους στο Παρίσι.

Ομοσπονδία Καλλιτεχνών του Παρισιού

Οι καλλιτέχνες του Παρισιού, τηρώντας τις αρχές της Κοινοτικής Δημοκρατίας, δημιούργησαν μια ομοσπονδία.

Αυτή η ένωση όλων των καλλιτεχνικών διανοήσεων έχει ως βάσεις της: -Η ελεύθερη επέκταση της τέχνης, απαλλαγμένη από κάθε κυβερνητική εποπτεία και από όλα τα προνόμια.

-Η ισότητα δικαιωμάτων μεταξύ όλων των μελών της.

-Η ανεξαρτησία και η αξιοπρέπεια κάθε καλλιτέχνη τίθεται υπό την προστασία όλων μέσω της δημιουργίας μιας επιτροπής που εκλέγεται από την καθολική ψηφοφορία των καλλιτεχνών.

Αυτή η επιτροπή ενίσχυσε τους δεσμούς αλληλεγγύης και πέτυχε ενότητα δράσης.

Σύνθεση της επιτροπής

Η επιτροπή αποτελείται από 47 μέλη που εκπροσωπούν διάφορες σχολές και συγκεκριμένα:

16 από την ζωγραφική

10 από την γλυπτική

5 από την αρχιτεκτονική

6 από την χαρακτική και

10 μέλη που εκπροσωπούν τις διακοσμητικές τέχνες, που λανθασμένα αποκαλούνται βιομηχανικές τέχνες.

Διορίστηκαν με το σύστημα καταλόγων και με μυστική ψηφοφορία.

Δικαίωμα συμμετοχής στην ψηφοφορία είχαν πολίτες και των δύο φύλων που απέδειξαν την ιδιότητά τους – είτε μέσω της φήμης των έργων τους, είτε μέσω κάρτας εκθέτη, είτε μέσω γραπτής βεβαίωσης από δύο καλλιτέχνες χορηγούς.

Τα μέλη της επιτροπής εξελέγησαν για ένα έτος.

Μετά τη λήξη της θητείας, δεκαπέντε μέλη που ορίζονται με μυστική ψηφοφορία της επιτροπής θα παραμείνουν στη θέση τους το επόμενο έτος. Τα άλλα τριάντα δύο μέλη θα αντικατασταθούν.

Τα απερχόμενα μέλη μπορούν να επανεκλεγούν μόνο στο τέλος ενός έτους.

Το δικαίωμα ανάκλησης μπορεί να ασκηθεί κατά μέλους που δεν εκπληρώνει την εντολή του. Αυτή η ανάκληση μπορεί να διατυπωθεί μόνο ένα μήνα μετά την υποβολή του αιτήματός της και – εάν ψηφιστεί στη γενική συνέλευση – με πλειοψηφία των δύο τρίτων των ψηφοφόρων.

Θέσπιση εντολής

Αυτή η κυβέρνηση του κόσμου των τεχνών από τους καλλιτέχνες έχει ως αποστολή:

-Διατήρηση των θησαυρών του παρελθόντος.

-Εφαρμογή και ανάδειξη όλων των στοιχείων του παρόντος και

-Αναγέννηση του μέλλοντος μέσω της εκπαίδευσης.

Μνημεία, μουσεία

Μνημεία, από καλλιτεχνική άποψη, μουσεία και ιδρύματα του Παρισιού που περιέχουν γκαλερί, συλλογές και βιβλιοθήκες έργων τέχνης που δεν ανήκουν σε ιδιώτες, ανατίθενται στην τήρηση και τη διοικητική εποπτεία της επιτροπής.

Θα τα στήσει, θα τα διατηρήσει, θα τα προσαρμόσει και θα ολοκληρώσει σχέδια, απογραφές, ευρετήρια και καταλόγους.

Θα τα θέσει στη διάθεση του κοινού για να ενθαρρύνει τις μελέτες και να ικανοποιήσει την περιέργεια των επισκεπτών.

Θα σημειώσει την κατάσταση διατήρησης των κτιρίων, θα υποδείξει επείγουσες επισκευές και θα παρουσιάζει στην Κομμούνα μια συχνή αναφορά των έργων της.

Μετά από εξέταση της ιδιότητάς τους και διερεύνηση της ηθικής τους, θα διορίσει διαχειριστές, γραμματέα, αρχειοφύλακες και φύλακες, προκειμένου να διασφαλίσει τις υπηρεσιακές ανάγκες αυτών των ιδρυμάτων και για εκθέσεις, για τις οποίες θα γίνει λόγος αργότερα.

Εκθέσεις

Η επιτροπή θα οργανώσει κοινοτικές, εθνικές και διεθνείς εκθέσεις που θα πραγματοποιούνται στο Παρίσι.

Για εθνικές και διεθνείς εκθέσεις που δεν πραγματοποιούνται στο Παρίσι, θα συστήσει μια επιτροπή υπεύθυνη για τα συμφέροντα των Παριζιάνων καλλιτεχνών.

Θα δέχεται μόνο έργα υπογεγραμμένα από τους συγγραφείς τους, πρωτότυπες δημιουργίες ή μεταφράσεις από τη μια τέχνη στην άλλη, όπως χαρακτηριστικά που αποδίδουν πίνακες ζωγραφικής κ.λπ.

Απορρίπτει απολύτως όλες τις μισθοφορικές εκθέσεις που τείνουν να υποκαταστήσουν το όνομα του συντάκτη ή του κατασκευαστή με αυτό του πραγματικού δημιουργού.

Δεν τους έχουν απονεμηθεί βραβεία.

Τα συνηθισμένα έργα που παραγγέλθηκαν από την Κομμούνα θα διανεμηθούν στους καλλιτέχνες που θα έχουν ορίσει οι ψήφοι όλων των εκθετών.

Έκτακτες εργασίες θα υποβληθούν σε διαγωνισμό.

Εκπαίδευση

Η επιτροπή θα επιβλέπει τη διδασκαλία της σχεδίασης και της δημιουργίας προτύπων στα δημοτικά και επαγγελματικά σχολεία της κοινότητας, στα οποία οι δάσκαλοι διορίζονται με διαγωνισμό. Θα ενθαρρύνει την εισαγωγή ελκυστικών, λογικών μεθόδων. Θα επικυρώνει πρότυπα και θα σχεδιάζει τα θέματα μεταξύ των οποίων αποκαλύπτεται ένα ανώτερο πνεύμα, και των οποίων οι μελέτες πρέπει να ολοκληρωθούν με έξοδα της Κομμούνας.

Θα προτρέπει και ενθαρρύνει την κατασκευή τεράστιων αιθουσών για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, συνέδρια για την αισθητική, την ιστορία και τη φιλοσοφία της τέχνης.

Δημοσιότητα

Θα δημιουργήσει ένα όργανο δημοσιότητας με τίτλο: Officiel des arts.

Υπό τον έλεγχο και την ευθύνη της επιτροπής, αυτό το περιοδικό θα δημοσιεύει εκδηλώσεις που αφορούν τον κόσμο των τεχνών και χρήσιμες πληροφορίες για τους καλλιτέχνες.

Θα δημοσιεύει λογαριασμούς των εργασιών της επιτροπής, τα πρακτικά των συνεδριάσεών της, τον προϋπολογισμό εσόδων και εξόδων και όλες τις στατιστικές εργασίες προκειμένου να υπάρχει διαφάνεια και ευταξία.

Το λογοτεχνικό τμήμα, αφιερωμένο στα δοκίμια για την αισθητική, θα είναι ένα ουδέτερο πεδίο ανοικτό σε όλες τις απόψεις και όλα τα συστήματα.

Προοδευτικό, ανεξάρτητο, αξιοπρεπές και ειλικρινές, το Officiel des arts θα είναι η πιο σοβαρή δήλωση της αναγέννησής μας.

Διαίτησία

Για όλες τις επίμαχες διαφορές που σχετίζονται με τις τέχνες, η επιτροπή – κατόπιν αιτήματος των ενδιαφερομένων (καλλιτεχνών ή άλλων) – θα ορίσει διαιτητές συμβιβασμού.

Για θέματα αρχής και γενικού ενδιαφέροντος, η επιτροπή θα συγκροτηθεί σε διαιτητικό συμβούλιο και οι αποφάσεις της θα ενσωματωθούν στο Officiel des arts.

Ατομική πρωτοβουλία

Η επιτροπή καλεί όλους τους πολίτες να της στείλουν όλες τις προτάσεις, έργα, εκθέσεις και απόψεις με στόχο την πρόοδο της τέχνης, την ηθική ή πνευματική χειραφέτηση των καλλιτεχνών ή την υλική βελτίωση της ζωής τους.

Θα δώσει έναν απολογισμό για αυτό στην Κομμούνα και θα προσφέρει την ηθική της υποστήριξη και τη συνεργασία της σε ό,τι κρίνει εφικτό. Καλεί την κοινή γνώμη να εγκρίνει όλες τις προσπάθειες προόδου, δίνοντας σε αυτές τις προτάσεις τη δημοσιότητα μέσω του Officiel des arts.

Τέλος, με τη λέξη, με το στυλό, με το μολύβι, μέσω της λαϊκής αναπαραγωγής αριστουργημάτων και μέσω ευφώνων και εποικοδομητικών εικόνων που μπορούν να διαδοθούν με αφθονία και να εκτεθούν στα δημαρχεία των πιο ταπεινών χωριών στη Γαλλία, η επιτροπή θα εργαστεί προς την αναγέννησή μας, τα εγκαίνια του κοινοτικού πλούτου, τα μεγαλεία του μέλλοντος και την Οικουμενική Δημοκρατία.

G. COURBET, MOULINET, STEPHEN MARTIN, ALEXANDRE JOUSSE, ROSZEZENCH, TRICHON, DALOU, JULES HIREAU, C. CHABERT, H. DUBOIS, A. FALEYNIÈRE, EUGÈNE POTTIER, PERRIN, A. MOUILLIARD.

Τα ανεξίτητα οξύμωρα του Σαλή Χελιδονάκη

Ο Σαλής Χελιδονάκης ήταν ένας "μαύρος", "νέγρος", "αράπης", μουσουλμάνος στο θρήσκευμα και βαρκάρης στο επάγγελμα που έζησε και πέθανε στα Χανιά της Κρήτης. Ήταν γόνος μαύρων δούλων από το Σουδάν, τους οποίους είχαν φέρει Άραβες δουλέμποροι στις αρχές του 19ου αιώνα. Το έτος 1856, με τη δημοσίευση του Χάτι Χουμαγιούν, καταργήθηκε η δουλεία και αρκετοί απ' αυτούς παρέμειναν εργαζόμενοι ως αχθοφόροι. Στη συνέχεια συγκωνεύτηκαν με τους "χαλικούτηδες" που ήταν βεδουίνοι φερμένοι από τα βόρεια της Αφρικής στην Κρήτη το 1884. Εκείνη την εποχή, το λιμάνι των Χανίων ήταν αβαθές και ακατάλληλο για τον ελλιμενισμό πλοίων. Τις αποσκευές τις ξεφόρτωναν σε μαούνες μέχρι την ακτή και τους επιβάτες οι βάρκες, που ανταγωνίζονταν για τη μεγαλύτερη ταχύτητα και καλύτερη εξυπηρέτηση. Ο Σαλής ήταν πολύ δυνατός και γρήγορος, η βάρκα που κουμάνταρε ήταν πρώτη και έτσι κατέληξε να κάνει τον βαρκάρη για πάρα πολλά χρόνια, ενώ ταυτόχρονα έγινε μια από τις πιο αναγνωρίσιμες και συμπαθητικές φυσιογνωμίες των Χανίων. Γράφει η Μάρω Δούκα στο βιβλίο της "Αθώοι Και Φταίχτες": «...Και πόσο θαύμαζε τους Βαρκάρηδες, μια στην κορφή της κουπαστής του βαποριού και μια στα ίσαλα το κύμα κι έπρεπε αυτοί οι ήρωες να σιμώνουν το ποστάλι που είχε ριγμένες τις άγκυρες έξω από το λιμάνι για να παραλάβουν επιβάτες τα εμπορεύματα... Ήρωας τότε ο νεαρός Σαλής Χελιδονάκης, ήρωας κι ο Τσιριγώτης κι όλοι οι βαρκάρηδες που κέρδιζαν με τόσο μόχθο το ψωμί τους».

Αυτό που έκανε τον Σαλή κάτι παραπάνω από αξιαγάπητο ήταν η πηγαία και αυθόρμητη καλοσύνη του, η έμπρακτη απαξίωση κάθε έννοιας ιδιοκτησίας, η βαθιά αίσθηση αλληλεγγύης. Μαζί με την Αμπλά, άλλη μια καλόκαρδη μουσουλμάνα, ήταν από τους καλύτερους και πιο όμορφους χαρακτήρες των Χανίων, πάντα χαμογελαστοί, γενναιοδωροί και έτοιμοι να βοηθήσουν τους ανήμπορους και άπορους συνανθρώπους τους. Κάθε φορά που πληρωνόταν, ετοίμαζε τσάντες με τρόφιμα και τις άφηνε αθόρυβα πίσω απ' τις φτωχές εξώπορτες ή τις έστελνε ανώνυμα σε φτωχές πολύτεκνες οικογένειες. Κάποτε που κέρδισε τον πρώτο λαχνό του λαχείου δεν κράτησε ούτε δεκάρα για τον εαυτό του. Αντίθετα, προίκισε δύο ορφανές κοπέλες. Πάλι ανώνυμα. Κάποια άλλη φορά κέρδισε τον πρώτο αριθμό του λαχείου, αλλά και πάλι μοίρασε το ποσό που κέρδισε σε δύο νεαρές γυναίκες που ήθελαν να παντρευτούν για να φτιάξουν την προίκα τους... Κάποιος χανιώτης που τον γνώρισε γράφει: "Ο Σαλής ήταν καλός. Όταν λέω καλός, το λέω με την ενεργητική του έννοια, δηλ. καλός για μένα δεν είναι αυτός που δεν πειράζει κανέναν, αυτός που δεν κλέβει, δεν πατάει μυρμήγκι, δεν αδικεί. Καλός είναι εκείνος που βάζει το μυαλό του να δουλέψει για το καλό, που βάζει το κορμί του να κουραστεί για το καλό, που βάζει το χέρι του στην τσέπη για να μοιράσει την αγάπη του, που βάζει το χέρι του στον ώμο του άλλου, τη στιγμή που χρειάζεται. Αυτός που προσθέτει στη ζωή. Αυτά λοιπόν όλα, νομίζω, ήταν ο Σαλής". Και συμπληρώνει: "Ένας φίλος πρόσφατα λίγο μικρότερός μου μου έλεγε, πως, όταν ήταν μικράκι, η μάνα του τον πήγε στον Σαλή να τον φιλήσει «για να μην τον πιάνει το μάτι». Τέτοια ήταν η φήμη για την αγαθοεργό "αύρα" του Σαλή".

Το 1922 αρνήθηκε να φύγει με τους Τούρκους κι συνέχισε τη ζωή του στα Χανιά. Μπορεί κανείς να φανταστεί με ευκολία το τι αντιμετώπισε ως μαύρος και μουσουλμάνος από τους ναζί. Επίσης, θλιβόταν κι έκλαιγε όταν κάποια μικρά που δεν τον ήξεραν τρόμαζαν με την παρουσία του.

– Σκληρή ζωή, μα όμορφη, έλεγε.

Η ζωή ήταν σκληρή. Ο Σαλής γέρασε και έχασε τη δύναμή του, σταμάτησε να δουλεύει στη βάρκα και αναγκάστηκε να πουλήσει το σπίτι του στο Κουμ Καπί για να μπορέσει να επιβιώσει. Σημειωτέον ότι επί Αραβοκρατίας στην Κρήτη, στην παραλιακή συνοικία των Χανίων, Κουμ Καπί, κατοικούσαν οι Άραβες και μαύροι χαμάληδες των Χανίων, οι καλικούτηδες. Πολλοί Χανιώτες βλέποντας ότι ο Σαλής έμεινε στη ψάθα κινητοποιήθηκαν για να του ανταποδώσουν τα όσα καλά είχε κάνει γι αυτούς τόσα χρόνια. Αρχικά χάρη στις ενέργειες του τυπογράφου, συγγραφέα και ποιητή Γεώργιου Γεωρβασάκη, έγινε Έλληνας πολίτης, έστω και αργά, παίρνοντας μια μικρή σύνταξη από το ΙΚΑ. Ακόμα και τότε όμως ο Σαλής αποδεικνύοντας τη φιλευσπλαχνία και μεγαλοψυχία του, χάριζε μεγάλο μέρος της σύνταξής του σε ανθρώπους που πίστευε ότι τη χρειάζονταν περισσότερο. Πέθανε στις 29 Φεβρουαρίου 1967 στο δωμάτιό του επί της οδού Θεοδοκοπούλου την ώρα που κοιμόταν. Όταν πέθανε υπήρχε πρόβλημα για τον τόπο ταφής του, αφού λόγω του μουσουλμανικού θρησκευματος δε μπορούσε να ταφεί σε χριστιανικό νεκροταφείο. Αρχικά, τον είχαν θάψει σε ένα κωράφι στην παλιά τούρκικη συνοικία Μερτζαλίκια, αλλά, λόγω του ότι ήταν πολύ αγαπητός στους Χανιώτες, θάφτηκε στο χριστιανικό κοιμητήριο του Αγίου Λουκά στην οδό Αναπαύσεως με δικά τους έξοδα. Πάνω στη μαρμάρινη πλάκα είναι γραμμένοι οι στίχοι του ποιητή και φίλου του Γεώργιου Γεωρβασάκη:

Ας ήσουν μαύρος

Ας μην ήσουν χριστιανός

Ας ήταν μαύρη η μορφή σου

Μ' από το χιόνι πιο λευκή ήτανε η ψυχή σου

Στην ίδια αυτήν τη μαρμάρινη πλάκα μπορεί κανείς να δει την έρπουσα ρατσιστική νοοτροπία. Ανεξάρτητα από τα κίνητρα, σε αυτά τα προτρεπτικά "ας..." αναγνωρίζονται, ως αποικιοκρατικές συμπυκνώσεις, τα αξεπέραστα μειονεκτήματα της λευκής, κεντροευρωπαϊκής, χριστιανικής ανωτερότητας. Η αδιάβλητη στάση του Σαλή οφείλει να αναγνωριστεί ως λευκή, εντέλει, για να γίνει αποδεκτή. Όπως και να 'χει, ο Σαλής στοιχειώνει την κυρίαρχη τοπική ιστοριογραφία, υπονομεύοντας τα στερεότυπά της με ανεξίτηλα οξύμωρα. Οξύμωρα που τροφοδοτούνται από τη σαφήνεια και τη δύναμη της δικής του απλότητας.

Ποσειδάμον 'Ια
σταγότισου τα
χρυσουενημέτα
δουμάγατε δωλάες
Καρδιές 'ις υπάγατε
-γε ν'εμετα
Γαζής Χανιώτα
-μ.η.γ.
Ατ' του βουζαίου Ατ' του ράπλη

Αλλάζουν οι άνθρωποι,
μάτια μου...
στρογγυλεύουν...
για να κωρέσουν
στο αλάθιο
τούτου του κόσμου...

ΕΠΙΤΗΡΗΣΗ

Γέμισε η πόλη με ρουφιάνους...
παρακολουθούν εμένα, εσένα,
τον διπλανό μας.
Δεν έχω πια κουράγιο να τους μετρήσω.
Το πάρκο
-που κάποτε πλέκαμε
στεφάνια με τις ανάσες μας

για τον μελλοντικό μας κόσμο-
στέκει βουβό, θλιμμένο.

Και γυρνάμε από στενό σε στενό

-ασφυκτιώντας-
που δεν υπάρχει μια γωνίτσα

για 'μας να ζωγραφίσουμε.
Ένας ένας σπάει,
λυγίζει
και χάνεται.
Μα εγώ εδώ...
Να σου θυμίζω πως
στα όνειρά μας
δε θα καταφέρουν να μπουν.
Να σου θυμίζω
χιλιάδες λόγους
για να ονειρεύεσαι ακόμα...

ΑΝΑΤΡΟΦΟΔΟΤΗΣΗ

Κάθε που βραδιάζει
ερωτοληπιώ επικινδύνως
με τις ανασφάλειες μου.
Βρήκα έναν τρόπο να
νιώθω περήφανη γι' αυτές.
Και το πρωί, περπατώντας
στην διτοπί σας πραγματικότητα,
σοδιάζω περισσότερες...
Έτσι...
για να 'χω να
μετρώ τα βράδια μου...

ΕΝΑ ΑΣΤΡΟ ΠΟΥ ΣΒΗΝΕΙ

Ο αιώνας
ξεγλίστρησε μέσ' από
τ' ακροδάχτυλά μας
και 'μείς ξεμείναμε

-ολομόναχοι-
να ψάχνουμε ένα άστρο

να μας φωτίσει
το ρυτιδιασμένο μας
μέτωπο.
Τις νύχτες κλαίμε γοερά
που το κατώφλι του απείρου
δε διασχίσαμε...
Και μένουμε σιωπλοί...
Και ο χρόνος
πατά πάνω στα κορμιά μας
που τίποτε δεν του αφήσαμε.

ΔΥΣΤΟΠΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΛΑΝΗΣΕΙΣ

Το σκοτάδι έπεσε παντού.
Από τις γρίλιες του παραθύρου
το λιγοστό φως από
την λάμπα του πεζοδρομίου
χορεύει στον τοίχο
του δωματίου μου.
Η απαγόρευσις ξεκίνησε.
Ο περιπεράς μαζεύει
γρήγορα τηνπραμάτεια του
και κατεβάζει νευρικά τα ρολά,
βλαστημώντας.
Οι τελευταίοι νεολαίοι
διασχίζουν, τρέχοντας,
τον αιθέρα, χαχανίζοντας,
να βρουν ένα μέρος
να κρυφτούν και τούτη την νύχτα.
Πριν λίγο τέλειωσε
η παρέλαση
των αργόσχολων αυτοκινήτων.
Και 'γω κρατώ την ανάσα μου
κάθε που ακούγεται
η μπότα του αστυνόμου.
Και πάνω το μολύβι μου
να θυμηθώ πως δεν είμαι ήδη νεκρός.

ΧΡΩΜΑΤΙΖΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΟΥΤΟΠΙΑ

Θέλω να βάψω έναν τοίχο
στα χρώματα του ουράνιου τόξου

-κίτρινο, κόκκινο, πράσινο, βιολετί-
να φουσκώσω μ' όλη μου την ανάσα

μπαλόνια πολύχρωμα
να τ' αμολήσω στο ταβάνι.
Να έρθουν οι φίλοι μου
-ξέρεις οι φίλοι μου
φοράνε πάντα πλουμιστά ρούχα
για να ξεχωρίζουν από το γκρίζο του
καθωσπρεπισμού
(το μαύρο το 'χουν μόνο
για να ζωγραφίζουν τα κορμιά τους...
Μην τους παρεξηγείς...
Πέρασαν πολλά...)
Να έρθουν λοιπόν, οι φίλοι μου
να ζωγραφίσουμε.
Θα φτιάξω και μια πόρτα
-να μπορούν να μπαινοβγαίνουν

Όποτε θέλουν-
Ξέρεις, οι δικοί μου οι φίλοι,

παραμείναν παιδιά.
Το παραθύρι τους δε χώρεσε
σε καρτοφύλακες και στεγανά.
Μην τους παρεξηγείς...
Στα δυο τους μάτια
καθρεφτίζεται η απόρριψη
ολάκερου του κόσμου...

ΕΡΩΤΙΚΟΝ

Δεν έμεινε τίποτα, σου λέω.
κάθηκε το δείλι
σε μian άκρια
των βλεφάρων μας.
Βούλιαξε σαν τα
εναλλασσόμενα χρώματα
που παίρνει ο ήλιος
λίγο πριν χαθεί.
Και ' κείνος ο σταυρός
του φαρμακείου
πως με τυφλώνει τις νυχτιές...
θαρρείς και στέλνει
σημάδι στον θάνατο.
Ματαιώθηκε και ο Έρωσ
σαν τον ήχο μιας
ξεχαρβαλωμένης απλώστρας,
που τη χτυπά με μανία
η ανέραστη γειτόνισσα.
Το τηλέφωνο σχίζει
τις σκέψεις μου.
«ναι...παρακαλώ;
Μ' ακούτε...;
Λάθος πύρατε...»

ΟΣΤΕΟΘΗΚΗ ΟΝΕΙΡΩΝ

Οι φίλοι μου...
άγνωστοι μεταξύ αγνώστων,
επαναστάτες με και χωρίς αιτία,
χαμογελούν ηδονικά
στους φόβους τους.
Αντικοινωνικοί, τρανς, εξαρτημένοι
την νύχτα που ακροβατούν
σε παγωμένα παγκάκια.
Τυλίγονται

-ουρλιάζοντας-
σε στάση εμβρύου

πάνω σε χαλασμένα δάπεδα.
Οι φίλοι μου...
ξυπνούν μόνο μέσα στη νύχτα
γιατί τη μέρα δεν αντέχουν
τη βρωμιά σας.
Παιδιά που ερωτεύτηκαν
με πάθος και κάθηκαν,
μεγάλοι που στροβιλίστηκαν
αναζητώντας πώς θα παραμείνουν παιδιά.
Οι φίλοι μου...
βρομοκοπά αλκοόλ η ανάσα τους
γι' αυτό μην πλησιάζεις.
Σπάνε μπουκάλια στα μούτρα σας
γιατί δεν σας αντέχουν.

Οι φίλοι μου...
γέρνουν οι πλάτες τους
γιατί φορτώθηκαν τις ενοχές
ολάκερου του κόσμου.
Επισκέπονται κενοτάφια
όταν σουρουπώνει
ν' αφήσουν ένα λουλούδι μαραμένο
στα χαλάσματα των ονείρων τους.
Θα τους δεις για λίγο
και μετά...
χάνονται
γιατί κανείς δεν
τους αναζητάει...

ΑΝΑΖΗΤΗΣΕΙΣ

Πέφτει το σούρουπο
αργά, νωχελικά
πάνω απ' τα κεφάλια μας...
πάνω στα κεφάλια μας...
Και τρέχω να κρυφτώ
σε παραθύρια
ειδυλλιακά
-στα παιδικά μου

χρόνια-
Κάτι να ξεχάσω

γυρεύω, αδερφέ...

μοιάζεις με άνεμο
εγώ με κλαδί
στο πέρασμά σου ακουμπάς τις φυλλωσιές μου,
αλλά φεύγεις
τυλίγεις μανιασμένα τον κορμό μου
και με μια αλλαγή φοράς του ανέμου εξαφανίζεσαι

**ΦΕΡΤΑΪ
ΛΙΚΑ**

fertaylika.org

για επαφή:
fertaylika@gmail.com